

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Liber Sextus. De Obitu Venerabilis Virginis Sor. Joannæ à Jesu Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

LIBER SEXTUS
DE OBITU VENERABILIS VIRGINIS.
SOR. JOANNÆ
à JESU MARIA.

CAPUT I.

*Qualiter Ven. Virgo Sor. Joanna à JE-
SU MARIA sese ad mortem
obeundam comparaverit,
eandemque præpar-
averit.*

A Cerrimis desidiæ torporisque
nostri accusator est pervigil
cura, studium ac diligentia
Sanctorum Electorumque DEI, quæ
illos exstimulabat mortem, tanquam
celerrimum iter ad æternitatem, sum-
mâ cautione antevertere. S. Rex Da-
vid cum noctu diuque peccata sua
dessevisset, cum jam Conscientiam su-
am præ nive candidam puramque ef-
fecisset, longiorem tamen à Deo po-
stulabat vitam, quò scilicet ad obeun-
dam mortem sese melius præparare
posset. Nam rametsi revera ille, uti
Genbr. in Expos. Ps. 101. ait; ad eum

finem protinus esset dispositus, suâ ni-
hilominus opinione, non sat ille sibi
ad hoc paratus videbatur. Eadem
protinus mente fuit hæc sponsa Chri-
sti Sor. Joanna. liquidò constat qui-
dem, totam ejus vitam indefinentem
ad mortem præparationem fuisse: vi-
gilantissima nihilominus hæc Domi-
ni Ancilla, in his postremis vitæ annis
non bene se ad mortem comparatam
arbitrabatur, caputque denuò ad eam
se omni studio præparare. Perseve-
rabant cruciatuum refertissima, mul-
tipliciaque illius mala, hærebat dolori
dolor, perinde ac procellosi maris flu-
ctus mutuò in se incurrunt. Modò
cum ineffabili cruciatu ossa ejus à jun-
cturis luxabantur, mox supervenie-
bat illi fatalibus cum symptomatis ta-
le animi deliquium, ut ferè ultimum
ducere spiritum videretur. Grande
nimis excessivumque frigus, eam sic
tremere faciebat, veluti si in lacu quo-
dam gelu rigente Christi famula esset
immer-

*Sancti non
quam sibi
sat dispositi
ad mortem
esse vider-
entur.*

*nul-
quam
ma-
ius
ne
mini-
mum
ces-
sit
Joanna.*

immerfa, Paulò post ignei caloris atque incendii æstu velut in ardenti cli-
bano torrebatur aliàs è corpore ejus
vapor igneus, veluti ferventis ad ig-
nem ollæ erumpebat; & tamen tali-
bus, tam variis gravibusque malis, ne
in minimo Constans & immota Chri-
sti Ancilla fatigabatur, sed majore
semper alacritate ac generositate suis
in exercitiis progrediebatur. Toto vi-
tæ suæ tempore nunquam ultra duas
horas somno non dedit, postre-
mis verò annis minùs multò dor-
miebat, quò plùs scilicet vigila-
ret. Cibus ejus non erat nisi forrè
alicujus herbar viridis foliolù, ad fau-
ces eo pacto humectandas. Discipli-
natio corporisque diverberatio tam
acris fuit ac sæva, ut ipsi etiam audito-
res ad immodicos immanesque ictus
eohorrescerent. Aiebant illi summo
cum stupore Conforores ejus: Quid
agis Mater? Adhæc verò illa respon-
debat eis, Charæ sorores, finite verbe-
rem ac cædam, jam nunc vitæ meæ
cereus ad unguis usque exustus est,
ideoque necesse est agam aliquid hoc
parvo vitæ residuo.

*admiran-
dus
Joanna
fervor in
extrema e-
tiam sensu-
etate.*

Ut verò Antistita cum spirituali-
bus Præsidibus conspexere, quemad-
modum corporales Joannæ vires e-
marcuissent defecissentque, præcep-
ere ei ne posthac medio noctis ad Ma-
tutinum iraret, Verùm istud præcep-
tum erat fervidæ Christi sponsæ us-
que adeò dolorosum ac pœnale, ut ad
amborum pedes provoluta, multo
cum lacrymarum profluvio enixè o-
raret, ut ad omnes divinorum Offici-
orum Horas veniendi sibi copiam tri-
buerent, concessurum ad hoc DE-
UM sibi vires necessarias, atque ita e-

tiam factum est. Angeli DEI erant de-
inceps sponsæ Domini sui adjumen-
to, non in Chorum eam solùm dedu-
centes, sed ad S, etiam synaxim, &
quocunque demum necesse erat.
Quadam vice in ascensu scalæ cujus-
dam, unus Angelorum ad eam ait:
dilecta soror, sume animos, teque ex-
cita, Cras recreationem spiritalem
percipies. Diuque per studiè si mula
Domini post Matutinum Cæstium
in Cella sua versatur Cælestem audit
Musicam usque ad sequens dilucu-
lum, symphonia hæc si n m a suã su-
avitate in spon'a Christi effecit, quod
alioqui agere solet in generoso hero-
icque tympano m tubarum que so-
nitus, nimirum excitare illos atque ad
pugnam animum addere. Apparuit
hoc reipsa in Sor. Joanna, quippe
quæ à percepta ejusmodi musica cun-
ctis Claustralibus ætibus, atque in
commune conventionibus indefi-
nenter interfuerit, omnes in Choro
noctes exegerit, majorique semper ar-
dore exercitia sua produxerit. Ne mi-
nimam deinceps piissima Domini An-
cilla corpori suo indulset quietem, nec
seipsam extuciare desijt, non attento
quòd tam diversis multisque morbis
acerbisque doloribus oblita obside-
retur undique.

Præparabat se Sor. Joanna ad ex-
cessum è statione vitæ sanctæ quâdam
ac mirè solerti providentiâ & circum-
spectione. Quotidie illa cum divina
Majestate rationes ponebat vitæ. Per-
serutabatur initiò summâ curâ studi-
oque Conscientiam suam, inspiciebat
ad luculentum lumen totam vitæ suæ
seriem, cum multimodis variisque fa-
voribus à DEO acceptis, atque in cor-
defi-

desigebat quod D. Bern. inquit; DE-
UM quidem ad beneficiendum esse
prout, nihilominus tamen perquam
severè censum à nobis exacturum, nec
solo talento nobis concessio in die illa
contentum fore, sed usuram etiam for-
nusque inde lucratum repetiturum.
Ea in cōsideratione sentiebat pervigil
ac sollicita Christi ancilla una ex par-
te quidem ingens divinatorum benefi-
ciorum pondus incumbere humeris
suis, ex parte altera, reperiēbat mini-
mè, quemadmodum pro uno aliquo
illorum satisfactionem præstare que-
at, itaque ipsamet de se ferebat senten-
tiam; suam nimirum ingratitude
æternam esse promeritam damnatio-
nem. Dum igitur sponsa D. in hac ju-
diciaria cognitione esset immersa, o-
culos suos in immensam DEI con-
jecit misericordiam. abiecit se ad pedes
ejus, calidisque lacrymarum rivis in-
undata ait: MI DEUS ac MI Servator,
reperio me apud Majestatem tuā mul-
tiplicium ac magnarum culparum re-
am, mihiq; omnino possibile non est,
debitū quo tibi teneor exsolvere, quē-
admodum igitur implees, ignosce mihi
secundum infinitam bonitatem tuam
ac misericordiam, perq; tuum pretio-
sum sanguinem. SS. Genitrix tua cum
universo Sanctorum cœtu sint mei
apud Majestatem tuam interventores.
O quam omnibus nobis utile erit, cū
dicto jam modo, dum hic adhuc dum
vivimus, rationes nostras expedire sū-
mo studio cura que satagemus, absque
dilatione usque post mortem, quando
jam severus Judex rigidam à nobis
omnium requiret rationem.

Ubi ergo Dominus vidit, quod fa-

mula sua Joanna circa rationem toti-
us vitæ actorum ponendam tantope-
re esset satagens tantumque sollicita,
ut animum ei adderet eò, qui sequitur
modo statum animæ suæ eidem re-
præsentare voluit. Dum illa inter o-
randum considerat, quod tempus o-
perandi jam sibi ad metas decurrat,
morisque ostia pulset, caput humillima
Virgo contristari cum perpenderet,
quod ob innumera quidem beneficia
DEO esset plurimum obstricta, ei-
dem verò tam parum servierit. Dum
ergo in ea versatur anxietate Joanna,
in amœnissimo quodam prato se con-
spicit; cū igitur ob amœnitatis pul-
chritudinem suavissimamque odoris
fragrantiam mente excederet, inte-
riores suos aperuit oculos, ac velut in
lucidissimo speculo, animæ suæ cor-
porisque decorem conspexit. Erat ani-
ma ejus tantā pulchritudine prædita,
ut in comparatione illius luna turpis,
sol obscurus videretur. Induta erat ve-
ste aureā pretiosis lapidibus ac marga-
ritis undique intertexta. Omnis hic
decor ac gratia originem traxit à con-
junctione conformitateque suæ vo-
luntatis cum divina, quam famula
Christi exercebat ita eximie, ut nihil
diligere nisi quod diligit DEUS, ne-
que averfaretur aliud, quam quod ip-
se averfatur DEUS. Corpus ejus pa-
riter valde venustum erat; eaque pul-
chritudo ab animæ decore procede-
bat, fuitque velut umbra animæ, sic ut
hæc umbra mirabili quodam ordine,
qua quæversum eam comitaretur. Hoc
visio significare famulæ suæ divina
Majestas voluit, quod timendum non
sit cuicumque secum rationes pone-

*Ut eam ab
anxietate
liber et, cir-
poris ani-
maque pa-
ritatem illi
repræsentat
DEUS.*

*Joanna ob
putata de-
merita sua
in se profere
æterna dā-
nationis sen-
tentiam.*

ER. III
3. 6

re, qui eas ita instituit ac expedit, ut corpus suum conseruet in puritate, animam verò decore virtutum exornet.

Erat nihilominus Sor. Joannæ demissio tam profunda, opinioq; quam de se habebat adeò vilis atque abjecta, ut totum id satis non esset ad tempestatem illam sancti ejus timoris sedandam & serenandam. Sed sicut pavor ille nunquam eam infestare destitit, ita etiam D. DEUS nunquam eam confortare intermisit. Ideoque cùm fidelis D. Sponsa tempore alio in sua oratione meditationeq; versaretur, quòd jam hora ejus appropinquet, caput contremiscere, atque præ pavor nimio vultum obtegere. Inde ille non ut Christo D. in orto Olivetano Angelus, sed integra Cœlestium Spirituum cohors apparuit, qui circulum situm effecere, sponsaque D. in medium ejus circuli accepta, mutuo se allocuti dicebant: Ecquid hic videtis Martirem Christi? Etiamne attenditis, quæ perpessa est, & etiamnum patiatur, amoremque, quem in patiundo exercet? Ista est una è violentis illis, qui Regnum Cœlorum vi rapiunt. Dicebant hæc quidem Angeli: verumtamen pavor ejus propterea finem non accepit. Quare quemadmodum sponsa in *Cantic. Cant.* ad S. animas loquitur, Si Invenistis dilectum, annunciate illi languorem meum: ita etiam sponsa hæc Christi loquebatur ad suos sanctos, qui ad eam invisendam ventitabant quotidie. Mei sancti, quandoquidem vos divino conspectui semper assistitis, orate

pro me: annunciate dilecto meo timorem meum. At verò Cœlites illi divi, reponebant, Joannæ, tu ipsa hoc ad eum perfer, quæ scilicet gratiam inveneris apud eum: quæ sponsa es ejus, quæ adhuc dum eo in statu degis, quo cumulari merita queunt, nos verò eo in statu haud sumus. Circa id tempus etiam D. P. Franciscus seraphicus visendum se illi præbuit. Existimabat Sor. Joannæ tuto se illi posse necessitatem suam detegere, quòd tandem semel ab hac anxietate doloris plenissimâ eriperetur; itaque se ad ejus abiicit pedes, caputque plurimis eos rigare lacrymis & ait; Mi Pater Seraphice, Tu meus es Pater, meus Præceptor, meus tutor, ac mea protectio. Nunc velim benignè me respicias, nunc inquam, quando è vita mihi brevi abeundum est. Vereor namque ac meritò vereor rationem DEO reddere. Misereatur te mei meaque compatere necessitati. Precare sponsum meum, velit multa mea, diversa que peccata mihi ignoscere. Non se ultra divina Majestas potuit continere, sed ad sponsam suam ait, Quid hoc rei est? Quæris tu Patrocinia aliorum, quæ apud me aliorum Patronas? Utrumquamne ego tibi defui? Quid unquam postulasti à me quòd negassem tibi? si ergo nunquam ego totâ vitâ tuâ te deserui; cur metuis ne te in hac suprema vitæ hora deseram. An non ego sæpenumero sanctè tibi sum pollicitus, nunquam te à me desertum iri? Nescis quòd Cælum & terra transire queant, non verò id; quod ego pol-

I i 2 lici-

*Sed illa
semper ad-
huc timet.*

*Christus D.
eandem il-
lam ab an-
xietate illa
liberat.*

licitus sum? Age igitur, ne ultra
de ullo sis sollicita, nisi ut mihi fi-
das. Ego sum, qui sum: eroque sem-
per tecum.

CAPUT II.

*De postremo Virginis Sor. Joannæ
morbo, deque gratia, quam ei Di-
vina Majestas ante beatum
suum obitum con-
cessit.*

PREtiosa in conspectu D. mors san-
ctorum ejus, magnaque curâ de-
cessum eorum disponit ordinatque
Dominus, impœnitentium peccato-
rum verò mors quodammodo nesci-
ri ab eo videtur, aut certè nulla il-
lius curâ tangi. Expropter tempesti-
vè sponsam suam præmonuit, indica-
vitque prope adesse illius vitæ finem,
uti ex eo adverti potest, quod illa
Confessario suo respondit. Cerne-
bat ille, quod Sor. Joannæ toto cor-
pore viribus exhausta, morbis atque
doloribus inundata, emedullataque
esset, itaque tempore quodam de sta-
tu suo eam percontatur, atque num
arbitretur suæ mortis prope adesse
diem? Ad hæc famula D. suavi ac
modestâ voce ipsi respondit: Pater
mi, finis meus prope est. Sit DEUS
benedictus! Postremos vitæ dies ora-
tione consumpsit, seque ad bene obe-
undam mortem exercuit, meditati-
one contemplationeque mortis sui
Servatoris. Poterat id in externa eti-
am ejus actione animadverti. Obser-
vabant Mortuales in Choro Joan-
nam, videbantque eam extra se rap-
tam, flereque incipere nonnunquam

audiebant, multisque suspiriis, mise-
rabili gemebundaque voce dicentem:
Ah summum meum bonum! Ah mi
DEUS! Ah jam moritur! Ah jam in
ultima est linea! Ah nunc tradit spiri-
tum! Deinde quæta rursus tacitaque
mansit. Mox verò iterum, tristi etiam
miserandâque magis voce ait: Nul-
lusne uspiam est, qui mortuum istum
sepeliat? Nemo qui condendo ei aux-
ilio sit? Enim verò altè penetrabant
verba hæc sacrarum Virginum cor-
da, flebant amare sororique Joannæ,
quoad licuit fuere auxilio. At verò
propemodum dirigere, ut spontam
D. altè voce iterum dicentem audi-
vère. Quid hoc est? septem pedes
telluris desunt Cœli ac terræ Condi-
tori? Nemone est, qui mortuum hunc
sepeliat? At si quis uspiam reperun-
das erit tunc sepelietur. Post hæc ite-
rum conquievit atque in ecstasi sua
perstitit. Audiebantur interea mise-
randa atque ardentia suspiria, & intu-
ebantur sanctimoniales Joannam co-
piosas calidasque lacrymas profun-
dentem. Externa famulæ D. species,
curas animæ ejus, actiones occupati-
onesque indicabat, facilemque nota-
ri poterat Joannam passionem dilecti
sui tacensam eidemque intentam esse,
eius contemplatione, non solum se
ad bene moriendum, verum etiam ad
plura majoraque toleranda sumendos
animos exercitabat. Maximam per id
tempus patiebatur Joannæ sitim, pro-
pterea sacræ Virgines ei compati-
entes complura vascula aquæ in Cellam
intulere, at verò Ancilla Christi so-
roribus suis dicebat: DEUS meus
siti æstuans mortuus est, & famulæ
ejus

*Joannæ
dilatione
moris
Christi ad
mortem se
comparat.*

*Sitque a-
rescens re-
cusat bibe-
re.*

ejus potu se refocillet? Hoc fieri ne-
fas est, nequaquam bibam. Fecit illa
siti suâ idem quod David Reg. 2. 23.
aquam illam DEO Sponsoque suo li-
bans.

Interea Sor. Joannæ infirmitates
magis magisque indies invalescebant,
atrocitas dolorum ejus fiebat acer-
bior, quàm aliàs unquam; adden-
sabanturque undique cumulatim
perinde atque novissènt, jam finem
instare tempori, quo eam excrucian-
di copia eis facta fuerat. Itaque orsi
sunt totâ vi denuò corpus ejus aggre-
di, quod ambitus erat latentis intus
amœnissimi floridæ animæ horti,
quasi non corpus ejus à malignis in-
geniis, variisque adversis casibus ha-
ctenus jam sat miris diversisque mo-
dis fuisset excruciatum. Dies aliquot
tenuit sava dolorum acerbitas, ne-
que tantopere rabido isti cruciarui
obstitit fracti emedullatique corporis
heroica fortitudo, quàm Divina de-
super Providentia, quæ sic res dispo-
suit, ut hi prævalidi durique ictus,
ancillarentur potiùs, præcipuaque
essent instrumenta ad perficiendam
Sponsæ suæ Coronam, quàm admo-
tæ machinæ arietesque iterando e-
jus Virgineo corpori, quod sanè mi-
nore vi dejici superarique poterat.
Quid ego nunc dicam de invicta il-
lius generositate ac patientia in su-
premo isto atque anxio certamine?
De præstantia spiritûs illius, qui nunc
è suprema lucta ed fortior evadebat,
quò cominùs magis gloriosum ac tri-
umphalem Lauream cum Victoria
oculis haberet objectam, quantòque
avidius Tartarei hostes nobili huic
prædæ inhiarent. Sex diebus ante de-

cessum ejus consilium tenuere Medi-
ci, atque ubi arteriæ pulsum explo-
râssent, mortem Sor. Joannæ totque
ab ea suspiriis optatum è corpore ex-
cessum ocyùs adfuturum indicant.
Erat id sanè latum Sor. Joannæ nunc-
cium, quòd à multis retrò diebus uni-
cè desiderabat; Dominumque pèr-
sæpè precibus ejus gratiâ fatigarat.
Summâ igitur voluntate, satisfactio-
ne ac lætitia nuncium à Sor. Joanna
fuit acceptum. Sed quid mirum ejus-
modi nova ei accepta fuisse, quòd ni-
mirum tandem Nobilis spiritus ejus
in libertatem filiorum DEI asse-
rendus eademque sit potiturus, post-
quam octoginta sex annis absque di-
midio, corporis ergastulo violenter
inclusus, impeditusque in hac lacry-
marum valle detentus captivatusque
mansit? Verùm nova illa, quæ an-
cillæ D. tam læta fuèit, cunctis aliis
ejus Confororibus adeò erant tristia,
veluti si omnium simul corda atrâ
quâdam nube obducerentur. Præce-
pit Antistita, ut in ægrotæ Cella le-
ctulus linreaminibus instratus appa-
raretur, interulâque lineâ infirma in-
duceretur. Aegerimè id tulit, pera-
cerbeque sentit Joanna, ei siquidem
animus erat suo instrato è lubere mo-
ri, quò videlicet aliquatenus dile-
ctum suum imitaretur, qui in ligno
Crucis pro nobis est mortuus. Nihil-
ominus tamen Superioribus paruit,
neque desit esse sicut Christus D. O-
bediens usque ad mortem. Aderant
illi Sacræ Virgines charitate intimâ,
dumque ex Joanna quærerent: quî
habet Mater? Respondebat illa; me-
lius quàm promereor, quòd maximè
sentio, est molestia & cura, quam mei

*Mortis
nuncium
lata excipit.*

*Linthea ac
linum in-
dusum O-
bedientiâ
adacta ad-
misit.*

causâ habent cunctæ Sacræ Virgines. Illæ quidem tam sunt benignæ, ut omnia summâ alacritate pro DEI amore perficiant, video tamen illarum laborem, atque ita utrinque pati-

mur. Cum igitur accresceret infirmitas, Sanctimonialisque cernerent, Joannam illis decessuram, PP. Strictioris Observantiæ id intimari curarunt, ideoque advenire dicti Patres ad providendum Christi Sponsæ de SS. Sacramentis. Cum igitur illi Joannam in lectulo, indusio lineo indutam, atque linteis intactam asperxere, ajunt illi: profecto, Mater, nunc bene provisâ curataque es. Ad quod respondit Joanna: RR. PP. Multum potest Obedientia. Nunquam non dicebam ego, si â meo tubere dimovear, inque alium lectum inferar, me morituram, & ecce jam etiam mori-

*Joanna sua
mortis sue
prescia.*

rior. Quî hoc? ajunt PP. fortè Matris est cognitum quando moritura sit? Sor. Joanna ingenuè ac simpliciter, veluti sui obitû: certa respondit. Intra Octavam Assumptionis B.V. Domine Nostræ, quam nunc festivè celebramus, D. DEUS me ad se accipiet. Modicum ante Confessionem, Divina Majestas ad famulam suam in-

quit: Spôsa mea, certasti generosè ac viriliter, jam nunc corporis tui dolores desinent. Nolo ultra sinere, ut hostis malignus te excruciet, aut in-
festet; sed voluntatis meæ est, ut in bona pace obdormiat; qui perpetuò tanquam fortis Athleta vigil succinctusque persistit, ut sciatur, quòd in Coelesti certamine ille pacifici sit certus decessus; qui spiritalibus armis in vita sua se exerceat. Hanc à DEO concessam Sponsæ suæ

*Liberatur-
que Divini-
tus ante
mortem ab
omni dolo-
re.*

præcogitativam, illa Confessori suo aperuit, sequentibusque verbis sermonem clausit. Nunc ego, mi Pater, nullo alio dolore teneor, præterquam, quod mala mea, inordinatamque vitam concernit.

Cum igitur fidelis ancilla D. tam fatales multiplicesque angustias, dolores, ac nunquam desinentes ærumnas fortiter pertulisset, insanæ tandem reciprocatorum dolorum moles fluctusque conqueverè, præteritæ tempestates atque procellæ in blandam quietamque auræ tranquillitatem sunt commutatæ. Erat Joannæ anima supra sensuum usum sensualitatemque intra seipsam collecta, persistitque in admodum pacatâ quietaque ectasi; sic ut animæ illius nullum cum corpore intercederet commercium, nisi in solo duataxat usu unionis animæ cum corpore, sed ea etiam, tam tenui jam pendebat filo, ut nemo non in perpetuo timore versaretur, quolibet id momento scissum iri. Cæterum omnes aliæ operationes in communi potentiarum alienatione & ectasi erant absorptæ. Mirum quid videre fuit, quemadmodum vivum ædificium istud, sine ullo strepitu, quærelave, ac sine vel minima commotione dissolvebatur. Observavit haud immeritò Spiritus S. quòd in celebri templo illo, quod Sapientissimus Regum Salomon extruxit, nec malleus, neque securis nec ferretum aliud, aliquod instrumentum sit auditum non obstantibus gravibus tot instrumentorum ictibus, in hac mirabili structura in laxa & sonantia metalla indefinenter impactis. Quid mirum videatur, quòd idem & majus adhuc miracu-

*Semper do-
incoque
ta metis
persistens.*

CAPUT III.

De felici obitu Ven. Virginis Sor. Joannæ à JESU MARIA.

Mortuus est Moyses dum cum DEO colloquitur. *Deuterom. 34. v. 6.* ex quo nonnulli volunt concludere, Moysen neutiquam esse mortuum, in consideratione, quod tam beata tamque pretiosa mors, haudquaquam sit mors appellanda, sed melioris vitæ prodromus. Mors ejusmodi fuit mors Sor. Joannæ. Ante suum felicem transitum factâ exomologesi, Sanctissimum Altaris Sacramentum sibi ministrari expetit, postremum sit cum Sponso suo in terris epulum habitura. Suprema *Sacrum* hæc S. Communio, Matris Joannæ *Viaticum* celebrata est juxta laudabilem Sacri *Joanna so-* illius Cœnobii morem, festivâ *lenniter* statâque cum pietate. I. Conveniēte *percipit.* ad consuetum æris campani sonitum Sacræ Virgines, quæ perfectâ Charitate Sor. Joannæ fuerant conjunctæ. Deinde descenderunt deorsum ad comitandum Venerabile Sacramentum, tumque in prudentium Virginum modum, quæ Divinum Agnum sequuntur quocunque ierit, supplicantium ritu cum ardentibus prælati manu candelis superiora petiēre, portantes lampades ac luminaria sua ante lucem mundi. Sic ergo advenit Processio illa in pauperem eam Cellam, quæ tunc parvo cuidam Cœlo erat persimilis, ob Regiam illic Dominatoris Cœlorum omnium præsentiam qui ab isto terrestrium Angelorum

lum sit factum, dum Joannæ nostræ corporis templum, quod innumeris pretiosis eleganterque elaboratis lapidibus exædificatum fuit ad solum dejectum fuit? Videmus quidem admirandum hoc S. Spiritus templum solvi, at nullos audimus anxios gemitus, nullas notamus pressuras, aut motus inconditos advertimus; sed absque strepitu ac tumultu mortale hoc ruit ædificium, tranquillè sedateque anima ista è corporis laqueis educitur. Sic moritur, quis sic vivit. Incompositi gestus cum duro rigidoque spiritu, justæ sunt pœnæ turbatæ intricatæ, confusæque conscientie, vitæ temporalium nimis sollicitæ, irrequieti animi; peritque memoria talium cum scandaloso probrosoque sonitu. At verò anima illa, quæ inter variarum calamitatum strepitus quiete patiens mansit, quæ durantibus tentationibus magnarum adversitatum, nullâ se contradictione defendit, quæ inter sonitus afflictionum, nullam recipiatam ullius querelæ vocem emisit, hæc inquam abijt in pace, sine tumultu excedit, sineurbatione solvitur, valedicit vitæ in silentio & quiete. Ita nostra fortis mulier, ita invicta nostra Martyr, ita, inquam, nostra Ven. Mater Sor. Joannæ à JESU MARIA, paulatim è temporali hac vita discedebat, atque ad æternam transibat.

*Quieta
mors
meratio est
Patientia,*

gelorum Choro comitatus eò adven-
nerat.

Sponsa Christi, quæ tanquam una
è prudentium Virginum numero,
lampadem sui cordis ardenti Char-
tatis igne accenderat, eratque in
Sponsi sui expectatione pervigil ac
parata, ut eum limen subire, perque
ostium introire conspexit, tenerrimo
eum gratitudinis excepit affectu, con-
summatoque solatio & singulari gau-
dio & utraque sui cordis alâ istam Di-
vinæ Majestatis gratiam, quæ ancil-
lam suam dignata est invisere ac læti-
ficare, complexa fuit, Externo sche-
mate erat Religioso ac Monastico ha-
bitu convestita, verùm introitus ve-
ste nuptiali splendide magnificeque
adornata, quod abundè teneritudo
ejus ardentissimæ pietatis demon-
strabat, Dum sic ergo famula D.
decumbit, obsecrat primò universas
ejus Cœnobii Sorores, plurimis per-
fusa lacrymis, veniam datimalo ex se
præbito exemplo, uti & gravamini
atque molestias quas illis causasset.
Rogabatque porro in virtute indefi-
nentis à cunctis Confororibus nun-
quam non exhibitæ sibi charitatis, ut
abjectam personam suam DEO com-
mendent, quandoquidem optimè
nōssent, quantum ipsa earum egeret
intercessione, cumque hæc protulisset
Sor. Joanna corpus suum attulque,
ut licuit, in decorum ordinem com-
posuit, summâque veneratione, ac de-
missione animi profundissimâ, Divi-
nam suscepit Majestatem, Domino-
que suo animam commendavit &
contradidit, humiliter orans velit
eam, tanquam ex asse suam, in æter-
nam possessionem accipere. Paulò

post hæc acta, DEI amore Sponsa
D. petiit Sacri Olei unctiois maturè
particeps effici, itemque Eleemosy-
nam pauperis attritique habitûs sibi
impertiri, ad corpus suum in eo sepul-
turæ tradendum. Omnibus hæc po-
stulatis annuit Abbatissa, simulque
Sponsæ Christi innuit, vellet omni-
bus præsentibus Sacris Virginibus
pro ultimo vale benedictionem suam
largiri, attentâ videlicet singulari
charitate illâ, quâ in eam universæ
ferebantur, quamque illis decessus
ejus gravis sit ac molestus. Causaba-
tur initio Sor. Joanna, excusationes-
que prætexebat; vicit tamen Obe-
dientia humilitatem: atque ita Prior
benedictionem à Majoribus accepit,
tumque illam cunctis Confororibus
impertiit, omnibusque simul valedi-
xit, idque amabilibus suavibusque
ad eò verbis, ut nulla earum, præ in-
timo dolore, animique colliquescen-
tis teneritudine, verbum proferre
valeret, sed responsum ei diserto de-
dère silentio calentiumque lacryma-
rum profluvio, eratque item totus il-
le Virginum Chorus in tantum tristis,
veluti si omnes dimidio sui essent
præmortuæ.

Porro fama mortis ejus repente
tota fuit Urbe diffusa. Et quia nemo
non summam de ejus sanctitate ha-
bebat opinionem sine ordine, sum-
mâ cum confusione populus ad ejus
Cœnobium convolvit, afferebant-
que plurima Oratoria seu Coronas,
Numismata, Cruces, aliaque diversi
generis corporis ornamenta, instan-
tissimè orantes ad Ancillam D. res il-
las ante obitum affricari, existimantes
corpus illius aliud non esse, quam Sa-
crum

Benedi-
ctionem sui
Conforor-
ibus ante
obitum la-
gunt Jo-
anna ef-
demque
vale ubi-
mum dista.

orum Reliquiarum pignus. At verò illa petitio duabus potissimum excusis fuit rejecta. I. Quia strictè injunxerant Superiores, ut neq; in vita neq; morte Sponsæ Christi, pietatis atque devotionis prætextu, ulla singularis veneratio exhibeatur. II. Ne humilis Joannæ spiritus inquietaretur, aut contristaretur, attento eo, quod Virgo humillima præ dolore acerbosque ejus rei sensu extingui posset, si ejusmodi veneratio ei ante obitum impenderetur Suscepto SS. Viatico peractisq; cæteris omnibus Ordinis ceremoniis, expetebat Joanna sola manere, quò scilicet uti Moyses in silentio solitudinis cum Divina Majestate, de morte sua tractare posset. Mansitq; ita in societate complexuq; Crucifixi, dicens: hoc speculum suum esse ad contemplandas in eo maculas & labes animæ suæ, & quidem longè luculentius, quàm aliàs in tersissimo speculo navis ac vitia vultus conspiciuntur. Tali ergo pacto persistebat Sponsa Christi in tutissima arboris S. Crucis umbra, quæ est arbor æternæ vitæ. Erat item animæ ejus Cymbula Cœlestem portans panem, promovebatque in tacita quiete sensuum iter, latè passis expansisque fiduciæ velis, nec non optatis faventibusque S. Spiritus ventis usu, emeriebaturque eo, pacto, istud Divini Institutoris navigiolum turbidum aliqui tempestuolumque mortis æquor, festinè decurrens ad tutum jamque propè apprehensum æternæ felicitatis portum.

*Oleo Sacro
ungitur
Joanna.*

Sabbato 20. Augusti in festo S. Bernardi cum Confessarius ejus aliique Religiosi animadvertissent, quòd valde debilis venæ micantis pulsus,

sicut & semper durans tacita quies, supremam ejus vitæ horam adesse li- quiddò indicaret, Sacro eam Oleo per- unxerunt; quam illa unctionem ma- ximâ devotione percepit. Mansit ve- rò Ancilla D. semper ac perfectè sui suorumque sensuum compos, ha- bebatque facies ejus magnam ad- modum venustatem. Hisce ita inter 5. & 6. Vespertinam peractis, Sol ob- tenebratus est, lugubrem tristemque amictum induit æther, totaque terræ facies tenebris obducta fuit. Ad hæc tam ingens fœdaque est exorta tem- pestas cum tonitruis, frequentique intermicante fulgetro, ac sævâ pror- sus ventorum turbinumque rabie, quæ 10. admodum horas tenuit, in tantumque defævit, ut omnes una- nimiter faterentur, consimilem tem- pestatem filios hominum vidisse nunquam. Erat nonnullorum opi- nio horrendum hoc tetrumque ne- gotium, opus ac machinationem esse Tartareorum, qui sic furerent spirituum, eò quòd nunc in ultimo vitæ fine nihil potestatis haberent tentandi vel attingendi Ancillam Domini. Ego verò juxta meum te- nue judicium potius asseverarem, tam gravem vehementemque turba- tionem, non fuisse dæmonum opus, sed potius mundi quendam Creatu- rarum sensum, quem etiam in morte sui Conditoris demonstrarunt. Quia, uti D. Leo Papa inquit, cunctæ res creatæ cupiebant Creatori suo com- mori, cumque eo finiri. An non sapi- pius fideli huic Sponsæ suæ dicebat DEUS, sicuti præsens historia affa- tim docet, quod ejus gratiâ mundum sustineat, idque si ejus causa non fie- ret,

Kkk

ter,

ret, jam finem mundum accepturum fuisse? Stigitur Joanna fuit Columna Orbis, quid mirum tam horribiliter eum intremiscere, dum hæc ei Columna statumenque subtrahitur?

Postridie Dominicâ 21. Augusti 1650. horâ 4. Matutina tempestas illa conquievit, Cælum serenatum est, Sol quoque rursus pulchrum suum latumque spargebat lumen, eâdemque ut dictum, horâ dum cunctæ San-

*Joannâ, se-
dâ ante
eius obitum
exortat tem-
pestate, pla-
cidè in D.
abdomit.*

ctimoniales accensis cereis, pios devotosque concinunt hymnos, suamque dilectam Sororem circumstant, spiritum illa suum in manus Creatoris sutradidit, inque Sponsi sui Cœlestis brachiis placidè quietèque obdormivit. Porro corpus ejus ita constitutum fuit, ut perspicuè gloriam animæ illius indicaret. Erat ejus viventis corpus totum vulneratum, facies dejecta, informis, pallida, & macilentâ; cujus rei causa fuit non devexa solum gravisque ætas, verum etiam tormenta plagæque malignorum spirituum, tumque etiam valde severa illius acerbæque pœnitentiæ opera, nec non dolores ægitudinesque variz. Nunc verò post ejus obitum remansit corpus ejus non tantum ut cæra flexile ac mobile; sed facies ejus etiam adeo erat plena, nitida & venusta, ut id universi maximo cum stupore causis naturâ sublimioribus, adscriberent. Piæ quædam devotæque personæ, prout confectus ab Ordinationis processus demonstrat, animam Sponsæ Christi à suo decessu triumphali gloriâ circumdatam, manu Palmam Virginealem gestantem, in Cælum profectam fuisse assèverant. Quia verò visiones revelationesque

*Statu cor-
poris ejus
post mortem.*

istæ, errori subiacere possunt, hic non describuntur, perinde ac permulta miracula, quæ benignus DEUS, post ejus mortem patrâsse fertur, eò quòd ejuscemodi miracula hucusque necdum sunt judicialiter approbata. Si quis verò libenter hujus Ancillæ Christi videre velit miracula, is, velim, spectet illius vitæ prodigium, illicque mira super mira conspiciet.

CAPUT IV.

De pio ac perquam celebri funere, quo Sponte propria famula DEI honorificè parentavit Reverendissimum Burgense Capitulum.

Viventes amici DEI, eximiam illam gaudent proprietate, quòd nimirum mortuis DEI amicis honorem habeant. Ubi Sara defuncta fuit, juxta expositionem Abulensis in Cap. 23. Gen. v. 2. Abraham Arbee Urbium præcipuam simul coëgit convocavitque atque cum insigni concentu Musico illustrique inferiarum pompâ, magnificè admodum Saram suam monumento intulit. Jam dictus Abulensis, porro ait: Abrahamum non humano quopiam respectu permotum ad hanc tam insignem sepulturam peragendam, verum eò quòd Sara insigni virtute ac Sanctimoniâ fuerit. Eximia sanè mulier, uti hæc testatur historia, fuit Veni. Virgo Sor. Joanna à JESU MARIA; mortua est sicut Sara plena dierum meritorumque. Post ejus excessum, Reverendissimum Burgense Capitulum universos Capitulares in unum convocavit, prædictique Domini singulari gaudio deli-

delibuti, famulæ Christi corpus ad sequentem modum magnificè tumulo condidit, sola eò optimâ opinione publicâque Joannæ sanctitatis famâ adducti.

Ut primum Sponsa D. migravit à corpore, cunctæ omnino ejus Cœnobii Sorores, præ animi teneritudine ac devotione in amarissimos fletus compellebantur. Considerabant quidem nobilem æternamque Coronam, quam beata ejus anima per mortem est adæpta, alterâ tamen ex parte dolenter ferebant, noxiam jacturam illam exacti sui omnium virtutum exemplaris, quod imitari poterant. Non tamen permittere D. DEUS voluit, ut cætus in Cœlū Sponsæ suæ introitus, absque solatio & gaudio suorum Confororum in terris perageretur. Evenit itaque ut Ancillæ Christi Confessarius piâ curiositate inquireret, an in Venerabili ejus corpore habitorum in vita stigmatum Sanctissimorum, vulnerum etiamnum vestigia superessent. Accensum igitur eo sine est lumen, atque in cæterorum Religiosorum conspectu omniumque item, quæ aderant, Monachialium Confessor ejus, manus, pedes, latusq; inspexit, cunctiq; utriusq; sexus ad lumen cernebant, quod dictæ corporis illius partes, adeo diaphanæ pellucensque essent, velut si purissima Crystallus forent, quodque iisdem locis mortui ejus corporis, Redemptionis nostræ insignia & stigmata cum splendore apparerent. Omnes itaque simul ex penitissimis cordis medullis lætati sunt, quod venerandum istud corpus tam nitidum rubicundumque conspicerent. De

hinc summo studio ac devotione à Sacris Virginibus funus curatum est. Corpus usitato Ordinis habitu indutum, chordæque cinctum, caput albo nigroque velo contextum fuit. Humeris deinde suis Sacræ Virgines illud in Chorum inferiorem extulerunt, atque illic pretiosus hic thesaurus sandapilæ fuit impositus. Insuper est demortuæ manibus Christus Cruci affixus, accensa circum luminaria, instratque flores ad indicandos prænobiles ipsius virtutum flores. Circa 5. Matutinam in utroque D. Francisci ac Sanctæ Claræ Monasterio campanæ pullabantur. Vix verò compulatio ea caperat, continuò populus totâ Urbe excitus communi vociferatione conclamat: audiebaturque vox dicentium: jam Sancta est mortua! jam nostra S. Mater obiit! Ad hosce clamores tanta totius Urbis commotio secuta est. ut mihi sit dubium, an simile quid usquam sit auditum. Nobiles, ignobiles, Religiosi ac seculares, parvi magnique visi sunt à manè usque ad Vesperam incessanter ad S. Claram concurrere; dubitatumque est an quisquam totâ Urbe fuerit, qui eò non advolârit. Mature Sacræ Virgines portas templi releravêre, videbaturque Joanna totis accurrentibus catervis non minùs in morte mirabilis, quàm in vita fuerat. Vultus ejus erat clarus, nitidus atque refulgens ut Crystallus. Omnes qui eam conspexêre dicebant. Eja quam pulchra, quam gravis ac seria, quam gloriosa est hæc facies! Quam plena splendore ac Majestate! Est sane illa viva sui ipsius imago, veraque archetypi expressio. Nemo non cir-

Kkk 2 cum

Inspiciuntur loca vultus ejus quique stigmatum, apparent, et tota ut Crystallus fulgida.

Joanna facies post mortem est refulgens.

constantium ecclasi propemodum abreptus extra se fiebat in aspectu pulcherrimæ faciei. Intruebantur cum admiratione splendidam hanc concham, tamen si pretiosus unio amplius in ea non reperiretur, nec à tam grata amabilique specie vultus averti potuere. Tota die corpus demortuæ super instratum floribus feretrum permansit, populus quoque interea pietatem devotionemque suam abunde testatus est, assiduâ præsentia, ferventi conclamatione, suâ veneratione, magnoque accursu. Accedebant cuncti ad pretiosum hoc funus summa cum admiratione inspiciendum. Rectè ac bene observavit Seneca Romanus Sapiens, quod Sol quidem hominum oculos ad se intuendum alliciat, non tamen ferat splendorem suæ lucis clarè inspicere: at verò si sui splendoris decor intra opacum corpus se condit, tunc facilis liberalisque sit oculis nostris, ut sic species ejus impunè cerni queat. Eadem fuit ratio istius jamjam extincti luminis, nunc obscurati solis, qui non facile se antehac ab hominum spectari oculis patiebatur. Nunc verò mortis tenebris atque sipariis obductus, modesta ejus occultatio finem accepit, finitque se nunc ab oculis mortalium aspici pro lubitu.

Anteaquàm die, Burgenſes Domini Canonici unà sunt collocti; gratum Dei hominumque oculis fore, si à Cathedrali ejus Urbis Ecclesia singularis honos demortuæ Ancillæ D. Joannæ haberetur. D. itaque Collegii Decanus Capitulum convocavit. Nemo norat quem in finem Capituli Convectus indiceretur, o-

mnes tamen unanimi sententiâ dicebant; Si ad sanctam tumultandam convocamur, primus erit meus assensus. Factâ propositione à D. Decano summa voluntate animique devotione convenire, ut quàm celeberrimè festivissimèque supplicantium ritu ad exequias peragendas procederent. Haud equidem agebant, id officii Metropolitanum consuevit Capitulum, nisi solis Prælati suis Regiisq; personis exhibere. Sed enim famula hæc D. Joannæ, quæ nunc regnat cum Divina Majestate in Cœlis, merito pluris, quàm terrena quævis Regina est facienda. Hisce ita constitutis utrique Monasterio S. Francisci ac D. Claræ id totum est intimatum, atque ultra etiam decretum, ut cum primum in jam dictis Cœnobiis ad sepulturæ officium pulsaretur, etiam ad Metropolitanam ædem festivè ac solenniter campanæ compularentur. Factumque est ita: Et insuper præeuntes hostie æris campani sonitus, 15. Paræciarum Universitas est secuta. Neque minus Cæsarea Civitas Burgi fervorem suum palam fecit. Eadem quippe die conclusum est, ut Senatus universus tumulationi Joannæ interfir, eò quod Ven. Virgo Joannæ eorum esset filia & domestica, salus ac felicitas Urbis Burgenſis, heroicis suis gloriôsè coronata Virtutibus, quæ decus ac gloriâ Patriæ suæ mirifico splendore auxisset. Civitas hæc, differebant illi, est locus Nativitatis ejus, habitatio productæ in multam ætatem vitæ, Circus patens ejus famæ ac nominis, denique locus est ejus quietis beatique transitus, æquum itaq; ac plusquam dignum est,

ut

ut Civitas nostra peculiari studio ac celebritate ejus exequias cohonestet; quandoquidem apud nos sacri corporis ejus quiescit, nosque ante alios fidelis ejus Patrocinij participes effici confidamus. Postquam igitur modo prædicto uterque Ecclesiasticus ac sæcularis Ordo unanimi decreto ac pietate simul concordavere, Dominicâ die circiter horam 5. Vespertinam ceptum est exequiarum Officium peragi; quæ sanè usque adeò solenniter ac magnificè sunt peractæ; ut vix ulli aliâ tam celebris vita, tam gloriosa mors, tam festiva lætaque sepultura; tam denique triumphalis Victoria sit visa.

Porrò totus Venerabilis Capituli ædis Metropolitanæ Conventus eo illuc, qui sequitur, ordine accessit. Prælatum est initio ejusdem Capituli vexillum cum duobus ponè luminaribus. Sequebantur illud DD. Canonici atque Vicarij totiusque Templi Metropolitanæ Conventus bini ac bini pulchro ordine. Postremus in-
cessit D. Decanus Sacerdotali amictu; antecedeabant hunc Capellani ejusdem, à tergo verò famuli sequebantur. Mediū ordinis procedentiū tenuere Musici ac Phonsci, qui suavi devotoque concentu audientium animos exhilararunt pariter ac emollierunt, ita ut qui audierunt partim Religioso Spiritus gestirent gaudio, partim devotione animi æquè ac tristitiâ doloreque in lacrymas solverentur. Eodem prorsus pietatis ardore ac celebritate, Capitulum sequebatur Cæsareæ Urbis Burgi Senatus, totusque procedentium ordo innumera populi multitudinè circumfundebatur, vulgus

que novæ hujus atque insolitæ rei spectaculo stupore attonitum dicebat: DEUS me custodiat! Quæ est ista nova pietas? Conveniret potius dicere processionem hanc esse bene ordinatum Chorum Angelorum, qui animam SS. cujuspiam Virginis in Cælum deducit, quàm processionem ad funus demortui corporis celebrandum euntium. Tali igitur, tam piâ magnificaque pompâ deventum est ad S. Claræ Monasterium R.R. Capitulum. totum exequiarum cum usitatis cæremoniis peregit Officium; ad extremum tandem ejus Parthenonis Moniales, in Crypta eo die sub ara Crucis effecta, Venerabile corpus deposuere. Consistit hoc Altare in choro inferiori proximè ad ferreos Cancellos, quiescitque sacrum Venerandæ Matris Joannæ corpus ex parte Epistolæ. Atque ita hæc funebris Celebritas finem accepit. Neque hic Cæremoniæ omnes perscribi queunt; satis est quod dicam R.R. Sedis Archiepiscopalis Metropolitanæque ædis Burgensis Capitulum, Justa hæc summâ festivitate ac singulari pietate persolvisse. Sequuntur adhuc aliæ insignes exequiæ funebres nec non honoris venerationisque exhibitiones. Sequenti etenim die, advenit ad S. Claram tota Communitas præcipui D. Pauli Cœnobij Prædicatorum Ordinis, Patresque illi R.R. Summa cum devotione solenne sacrum pro famula D. celebravere, Feria 3. pari pietate comparuit illic totus Conventus celebris Monasterij S. Augustini. Feriâ 4. Cœnobium SS. Trinitatis Feria 5. Patres totusque item Conventus eorum,

Locus sepul-
tura
Sor. Joannæ

K. k. 3. rum,

rum, qui se B. Virginis de Redempti-
one captivorum nuncupabant. Feria
6. Cœnobium Domine nostræ S. Ma-
riæ de Victoria. Cartusia de Miraflo-
res, Monasterium S. Joannis Pattum

Multa alia Benedictinorum, Collegium Soc.
Cœnobium JESU, discalceatorumque Carmeli-
Personæ et tarum Conventus in suis propriis
iano privata Cœnobiorum Ecclesiis magnâ cele-
ac denique britate Missæ Officium egere, aliaque
totus Cle- item Monasteria, Cœrum ac Nobi-
rus celebri- litatem ad ea invitare. Pari modo e-
ter paren- gerunt omnes sacri Virginum DEO
tant Matri dicatarum Parthenones, singulariter
Joanna, verò Regium Cœnobium de las

Huelgas, præcunctis aliis demor-
tuam sponfam D. studuit venerari, ita
ut Matri Joannæ æquè celebri par-
entâr funeris Officio, ac pro solis a-
lioqui Regiis Personis illic fieri con-
suevit. Quidam etiam sæcularium
speciales amici famulæ D. pariter e-
jus celebrare memoriam. D. doctor
Petrus Ortiz de Zarate Assessor In-
quisitionis, Cancellariæ Vallisoleta-
næ Advocatus, Auditorque Burgen-
sis, &c. D. Franciscus Alvarez de Ca-
stro ejusdem Urbis Thesaurarius, at-
que complures alij magno ardore
mutuò certavere, quis cui palmam
præriperet in magnificentia & spe-
tabilitate venerationis, funebrium-
que Justorum sponsæ Christi pera-
gendorum. Omnibus hisce hoorifi-
centiæ ac Venerationis Officiis Co-
rona est imposita ab Universitate Cle-
ri totius, quæ in 15. Parochiis consistit.
Omnes hi DD. sese in Parœcia D.
Laurentij congregarunt. Quilibet
eorum amictus erat superpelliceo,
atque ita supplicantium ritu piâque
pompâ ad S. Claram advenere, ubi

festivissimè Officia exequiarum cele-
brare, quibus ædis Metropolitanæ
Musici inservire, Vicarius quoque
Generalis præsentia suâ Officium il-
lud cohonestavit. Nunc fidelium æ-
torumque corde quilibet perpen-
dat, velim, omnes recensitas, sepul-
cræ hujus, supremique honoris ac Ju-
storum funebrium circumstantias;
cogitetque in una qualibet Justorum
Religiosorumque Congregationem
præsentem adesse DEUM, juxta Chri-
sti D. assertum *Matth.* 18. v. 20. Ubi
duo vel tres congregati fuerint in no-
mine meo, ibi sum in medio eorum,
atque tunc in consideratione ita mul-
timodæ singularisque venerationis,
quam tam multæ sanctæque Congre-
gationes Matri Joannæ exhibere
sanctitatem ejus facile colligere po-
terit. Quis namque totum Conven-
tum S. Metropolitanæ Burgenfis Ec-
clesiæ permovit, ut unam pauperem
sanctimoniam tali modo sepulturæ
traderet? Quis tot præcipuas incita-
vit Communitates, pauperulam
DEO sacram Virginem tali tantoque
fervore devotionis venerari, nisi sola
sancti spiritus inspiratio? Et si vox po-
puli vox est DEI, quis oro permovit
populum tam altè præ devotione ac
lætitiâ exclamare, nisi solus potens
omnia DEUS? O tu per omnia bea-
ta Joanna! Præclara hæc atque mag-
nifica sepulturæ tuæ ratio, te multi-
pliciter prædicat. Ait illa, te nunc in
æternis gaudiis, ceu sponfam ami-
camque DEI vivere, ac numerum
Cœlitum augere. Loquitur illa, do-
lores tuos nunc in perpetuas delicias
voluptatesque, lacrymas ac fletus in
amœnos risus, multivaria tua certa-
mina

*ex multa
veneratione
Joanna co-
per facillè
etiam san-
ctitatem
possit.*

mina in nobiles triumphos Victoria-
rumque trophæa esse commutata: Il-
la item inquit, jam te pacem quietem-
que consecutam, jam te vicisse felici-
ter, jam te per gratiam DEI trium-
phasse, ac denique jam te in æterno DEI
regno cum sua Majestate regimen fe-
lici auspicio inchoasse.

ICAPIT V.

*De piis quibusdam devotisque scriptis,
qua Ven. Virgo Sor. Joannæ post
se reliquit.*

Pa homines **P**is quique DEO dedit ac spiritui
addicti homines, non solum ore-
fido etiam tenus, sed & scripto student cum
salamque DEO colloqui, ad conservandum eam
cum DEO ratione incensum spiritus sui vigorem
ardoremque ejus tantisper refocillan-
dum. Optimum hoc amantium in-
ventum famula Christi sapius exer-
cuit. Multa quidem illa spiritu plena
scripta reliquit, quæ tamen lucem non
aspexere, quoniam piæ quædam per-
sonæ Thesaurum istum reperere, san-
ctæque avaritiæ tenacitateque illum,
velut alterum Evangelicum thesau-
rum occultum habent. Quare hic ea
duntaxat in medium proferre volu-
mus, quæ propriâ ejus manu fideliter
conscripta reperiri potuerunt, suntque
sequentia.

Querulæ voces solitariae amantis
animæ in sui dilecti absentia. O ho-
nor animæ, humilis tuæ mancipatæ
ubi Ancillæ, quare ita in tenebris eam
relinquis, cum tamen tu sis lux ejus?
Cur ita radios divini vultus tui ab-
scondis, meque relinquis implexam
in dolorosa abyſſo, plena anxietate mo-

lestiæ ac pressuris ob pœnam absen-
tiæ tuæ? Video alios omnes & te non.
Cerno illos, qui me latificare neque-
unt, cumque intueri nequeo, qui so-
lus animam meam gaudio replere po-
test. Illos habeo socios, qui solitudi-
nem præstare mihi nequeunt, & de-
est mihi illius gratissima præsentia, qui
mihi diurno nocturnoque cruciatum causat.
Magno studio & intimis animæ meæ
attendo, si fortè vel brevè verbulum
audiam, at verò auditus mei fœditas,
maximæ hujus gratiæ digna non est.
O unicum bonum meum, cum nul-
lum extra te solatium reperiam, nul-
lumque pro me aliud solatium esse
queat, neque etiam à te me separare
possum, & ad te vehementissimè vi a-
moris anhelo, ita ut nunc omnes ani-
mæ meæ potentias reperiam aduna-
tas, quæ alioquin variis multisque
modis solitæ sunt dispergi, & quia ex-
dem, dum denuò te requirunt, nunc
in me congregatæ inveniuntur, ubi te
post separationem suam deseruere, id-
circo desiderium animæ meæ novas
adeptum est vires, deprehenditque
quod angusta habitatio illi perquam
sit molesta & gravis, cuperetque, ut
videretur, anima in pectore dilatari, ac
si illic conclusa perdurare nequeat,
velletque pariter pondus peracerbæ
hujus molestiæ & gravedinis, quæ de-
bili cordi incumbit, deponere, ideo-
que cogitur cor conqueri, teque de-
nuò querere. Notum tibi est, mi DE-
US, quale hic solatium habere pos-
sem, quodque tu solus unicum bo-
num meum, illud ancillæ tuæ præsta-
re queas. Multum illud, quod mihi
ex te præbes facit, quod citra ullam
hæsitacionem ambiguitatemque sa-
teri

meri cogar, Majestatem tuam perfidiam meam minimè attenturam: quodque tu ne momento defines Dominus meus unicumque animæ meæ bonum esse. In tantum quoque laborat satagitque anima mea, ut fidenter intelligere asseverareque possim, quòd cum divina gratia tua, ego ne uno momento desinam esse tua, quodque te totum mihi dare debeas, quandoquidem donasti mihi ut ego tui unius desiderio ardeam, absque eo quod huic desiderio ullam aliam appetentiam immixtam comperiam. An hæc nescis, DEUS animæ meæ? Non vides quod hæc in anima mea sic inveniantur? Egone te fallere queam? JESU viræ meæ? Compertum tibi quoque est de me, quod unum inter alias res omnes, quæ mihi majores sunt solatio cum quid tibi loquor; aut offero me ad aliquid pro te agendum, aut mea desideria tibi expono, sit cognitio, quod te fallere non possim, tamen si memetipsam deciperem; & ita soleo tibi loqui. O quantus est honor animæ meæ, mi Domine, intueri, quod veritates cordis mei, & reconditissimæ res animæ meæ, tibi magis notæ sint quàm mihi! Quodque cum tuæ Majestati hæc propono ac offero, jam tibi cognitum sit, quid in me habeas, vel postea sis habiturus, itemque quòd nihil tam certò sit futurum, quàm id, quod cognitum tibi fuit, & jam nunc est notum, vel æternaliter tibi cognitum erit, & quod te magis quam me ipsam amem, & vix de hoc dubitare possim, quantumcunque etiam ipsa me improbam atque inutilem deprehendam, & agnoscam. Nam quid dari queat, quod tui cau-

sa peragere refugiam, etsi adversum illud mihi esset, modo malitia mea cum beneplacito tuo convenire queat? Quid tuæ voluntatis unquam sit, quod meæ non placeat? Quandoquidem bonitas tua lucem animæ meæ contulit, summaque felicitatis cognitionem, quæ in adimplerione tuæ divinæ voluntatis inclusa est, absque eo, quod contempnibilis hæc Creatura aucti ulli rei metas finesque præscribere. Domine ne avertas divinos oculos tuos à me, ne totum Animæ meæ bonum emarceat & exarescat, tuo quippe sublimissimo aspectu cuncta crescunt atque proficiunt, sine hoc verò nullum subsistere bonum potest.

Aliud colloquium ejusdem argumenti.

O bonum immensum animæ meæ, quæ ad te noctu diuque intimo sui cordis amore suspiravit teque concupivit! Quandoquidem tu excelsissime Domine, qui magnus es super omne id, quod magnum dici potest, dignatus es oculos tuos conijcere in rem adeò vilem, tuusque amor tam se latè extendit, ut tibi complaceat tam vilem contempnibilemque amare creaturam, quamvis eò quòd tua sit, meritò æstimari queat. Poterit igitur hic Vermis tuus tecum loquendi audaciam sumere, tibi cordis sui vulnera detegedi, quæ tibi o spes mea nota sunt, qui te ipsum vermem appellare voluisti & opprobrium hominum, quò scilicet illi, qui id ipsum sunt, ad te venire non reformidarent. Fuisti tu equidem vermis & opprobrium hominum, quia ut dixisti ita factum est: dum

dum malitiam eorum noxasque tollens, eamundem pondere innocentissimos humeros tuos onerasti, humiliatus usque ad mortem, mortem autem Crucis. Nescio quānam cuncti sensus in suā abjectionis abyssō non disperiant, in consideratione, quod tu humiliaveris te, qui nullum peccatum fecisti nec facere potes. In summa, tua te ad hoc permovit bonitas, quæ potentior est utique quā hōminum malitia. Beata fors parsque eorum, qui benignitatis hujus sunt participes! At verò tu ô dulcedo nostra, quonam pacto mihi ab Adami amaritūe discedendum, aut contra eam agendum, nisi tibi dolores meos universim proposuero? Inter horti amœnissimi divinarum proprietatum flores, signatam reperio Benignitatem, ceu primam, præcipuam efficacissimamque ad corda immutanda. Cerno quod parvula corona apiculæ, maximam in floribus dulcedinem repēriant, quod nimirum ab eis dulcissimus noster cibus proveniat, & lumen, quod tenebras nostras illustrat. Mirum sanè non est, DEUS meus ac bonum meum, quod cum misera Creatura tecum vult colloqui, nullum conveniens verbum reperiat, dum è miseriæ suæ abyssō tuam incomprehensibilem Majestatem contempletur. Ego te ex profundo meæ precor, aspice, oro, cor meum, quod jaculo amoris tui transfixum est. Intue-re illud, ô Domine, finemque fac evagationi, abstrahendo illud ab omni, quod tu non es, ut id totum uni tibi vivat. Ne sinas meas impotentias imbecillitatesque tantum prævalere, ut mihi hoc neges, quando Crux tua

sanctissima tam potens est, ut mundi totius mala emendare queat. Præsta mihi ô Gloria Patris tui, splendor ac pulchritudo, quod à te postulo. Cōpatere mihi eò quod nullam ferre sciam afflictionem quod si scirem jam debile cor meum disruptum fuisset, vita finem haberet, atque præ doloris vehementia adjecisse id, quod violentâ oppressionē possidet, veluti est habere aliquid quod tuum non sit, aui ad tui divini beneplaciti normam, quod sanè jugum est importabile, tamque grave pondus, ut sola tua Omnipotens manus illud relevare queat. Tolle grave onus istud à me, depone illud, releva me ab eo immensum bonum animæ meæ, atque si tibi placet, onera me omnibus aliis ponderibus, quæ extra jam dicta, gravia passim grandiaque censentur, unā cum omnibus tribulationibus, quæ falsò tales dicuntur, ac pro talibus à mundo habentur, cum ex tamen à Sanctissima voluntate tua proveniant, atq; à manu tua pro salutari medicina, charæ filiæ tuæ & ancillæ donantur. O quam grata foret animæ meæ dies illa, in qua huic meæ petitioni assensus præberetur. O quam avidè præstolatur humilis ancilla tua illum, quem millies magis quā seipsam amat! O honor meus, an fortè tibi volupe est ab inaccessibili tua luce, quam inhabitas ad excruciatum cor respicere, quod te impendit diligit, suosque in te oculos conijcit, suas ut tenebras in claram lucem serenumque diem commutare possit? Videtur sic esse, quandoquidem tu nube voluntatis tuæ, lucis radios ita obtegis, ut anima mea vix perspicere que-

et, an tuum amabile me brachium feriat, atque ita dolor ac tristitia augeatur. Cū in etenim inobedientia mea poenā benē mereatur, non facilē dignoscitur, an severitas hæc à Justitia tua, an verò à misericordia proveniat. Misericordiam dico omne id, quod efficit, ne tu amittaris, tametsi esset illud acerbissima etiam Inferni poena. Appare mihi nunc ô Sol meus! Oriaris in me ô Aurora lucis, atque si necesse est ut infirmum cor meum purificetur ac emundetur, præque meris afflictionibus dī siliat, fac ut ita fiat, siquidem ad gloriam tuam honoremque id cedit. At verò suo tempore veni mihi leniter ac suaviter in auxilium, ô Domine, refrigerante, lenique vento S. tui Spiritus, ut ita me animē ad patiendum. Cœlum citius invertatur, Abyssus os tuum aperiat, meque vivā absorbeat potius, quā ut anima mea vel punctulo uno discedat, seque separet à tua SS. voluntate, & à conformitate atque consensu, quem habere cum ea debeo. Pre-me ac onera ô mi Domine ac vita mea, pro beneplacito tuo, fundum istum ac fundamentum, imponeque illi gravissimum pondus, quod inveniri potest, id namque cupit, & huc anhelat anima mea, & omne id quod tibi cum primis placitum gratumque fuerit, desiderat. Volo poenas doloresque ferre, si voluntatis tuæ est ut poenas sustineam, Volo vivere, si vis ut vivā, volo mori, si tibi adlubet; ut moriar Tua Joana.

Quæ ratione Ancilla D. Joana ex divina institutione Cellulam Eremitæ, turgustiolumque in seipsa construxerit.

Turgustiolum hoc anima mea esse debet, cor verò Ara, super quam locandus mihi est Christus Servator. Altare hoc habet ex latere alia duo Altaria, super id quod dextram tenet, consistit sanctissima Angelorum Regina ad Crucem, altera ex parte stat meus Seraphicus P. S. Franciscus. Ego Ascetria, seu Cellæ sum incola. Clavis Cellæ hujus est omnium temporaneorum rerum oblivio. Materia est qua constructa est hæc Cella, Crux est Christi Redemptoris nostri, videlicet objectum ejus SS. Passionis. Foramina seu dentatæ hujus clavis incisuræ, sunt figura patentium quinque vulnerum Christi. Sunt etiam illic ancillæ, quæ ad servitium solitariae ambulant & moventur & stant, nimirum potentia animæ, quæ etiam ejus Cellulæ clavem habent. Quando igitur illæ Cellam referant, hoc fit, ut Ascetria eo pacto suæ obligationis erga Dominum, uti & concessarum sibi gratiarum, & misericordiarum exhibitarum, unā cum periculis è quibus eam eripuit, commonefaciant. Intellectus attendit, cū primis, observatque Dominum, quod nimirum exercere se norit, ut opera, DEO accepta existant. Voluntas amore DEI tota occupatur, sine ullius creaturæ appetentia. Memoria porro est malleolus ostiarius, qui ceteras potentias suis ictibus ad exercitationem, proximæ atque bonæ operæ excitat, Mureti-

etiam fortiambitur hæc cella, firmis-
simo scilicet proposito citius mori-
endi, quam D. offendendi. Est in hac
etiam Cella Horologium horarium
quadrantiumque pulsu ac significa-
tione distinctum, ut per hoc brevis
ævi annorumque hujus vitæ com-
monear, utque Conscientiam per-
seruet, ubi scilicet divinum servitium
neglexerim, aut in Choro alijsque
Communitatis actibus errore lapsa
fuerim, meque DEI præsentia sub-
dlexerim. Insuper adhuc Cella illa
lampade instructa est, oleum quod
intus ardet, est amor proximi,
lychnus ardens est fides, ignis verò
seu flamma est dilectio DEI. In hac
itaque taliter, Domino docente con-
structa Cellula, sua Majestas me de-
gere jussit, neque ulla re aliâ occupa-
re. Similiter Domini præceptum est,
ut in Cella illa hortum multis flori-
bus confutum habeam: videlicet vir-
tutibus Humilitatis, Obedientiæ,
Charitatis, Patietatis, vili ac nihili
meimetipsius pensionis, oblivionis
creaturarum, firmæque in eum so-
lum spei. Exerceo me ut virtutes has
curem & meliores efficiam. Majestas
divina mihi gratiam tribuat, in aliquo
serviendi & complacendi,

*Quid anima nunquam non perpende-
re debeat.*

In præcedenti vita malum quod
fecit, dixit, aut cogitavit. In præsentī
brevitatem vitæ & quod ei singulis
diebus una vitæ elabatur. Adhæc
quàm difficulter perveniatur ad bea-
titudinem æternam, quamque pauci
mortalium salventur. In vita altera
horrenda mors, severum Judicium,

pœnæ inferni eorumque æternitas.
Gloria Cœlestis cum sua æternitate.
*Res quatuor, quarum anima meminisse
debet ne peccet.*

Mortis, Judicij quod illam sequi-
tur, Beatitudinis, quam boni homi-
nes consequentur. Semper in DEI
stare præsentia, cum sancto quodam
timore & consideratione, quod om-
nia divinis ejus oculis pateant.

Meditatio post S. Communio-
nem, & quemadmodum tunc anima
se exercere queat. Post S. Communio-
nem ante omnia Christo D. gratia
sunt agenda, illeque offerendus est
SS. suæ Mariæ, in purissima ejus Con-
ceptione ac Nativitate, uti & in Cõ-
ceptione d. vini suæ Filij, quem in pu-
rissimo suo corpore concepit. Omnes
illius Virtutes, cuncta ejus exercitia,
& quæ g. sit usque ad suam Corona-
tionem in Cœlis, Domino sunt offe-
renda. Postmodum gratia Domino
agenda, prout illi gratias egere, a-
guntque 9. Angelorum Chori, Patri-
triarchæ, Prophetæ, Apostoli, Marty-
res, Confessores, Virgines, omnesque
alii Justi & Sancti, qui ejus gratia
gloriaeque sunt participes. Et quia to-
tum hoc necdum satis est; offerenda
sunt Patri æterno gratiarum actiones
SS. ejus Filij, à momento suæ Incar-
nationis, usque dum in Cœlos pro-
fectus est. Post hæc rogandus est di-
vinus hospes pro venia, ob præparati-
onem, exiguum habitaculi que mun-
ditiem, simul & ob omissionem tam
multorum bonorum operum, &
commissionem peccatorum in malis
operibus, verbis atq; cogitationibus,
sive mortalia ea sint, sive venialia. Hic
potest anima universalem omnium

peccatorum facere memoriam, cum fiducia, quod cum tam pacificus hospes ad eum veniat, perque ostium ejus introgrediatur, illi ignoscet, etsi peccata ejus in arenæ maris aut stellarum Cæli numerum excrevisse. Dehinc ad pedes Domini expetendæ sunt animæ gratiæ; neque verò res viles petendæ, quippe à Rege, tanto, qui animam, tantopere deperit, res omnino magnæ sunt postulandæ. Primò quidem remissio peccatorum. 2. Virtutes in ornatum animæ, videlicet perfecta humilitas, Charitas, sui ipsius despectio, atq; alia omnia, quibus eam egere Domino perspectum est, ut consummati decoris Domini templum fiat. Hic exponendæ sunt etiam necessitates Ecclesiæ, Regni, Ecclesiasticorum Politicorumque Statuum, loci in quo degimus, parentum ac propinquorum, ac speciatim benedictarum animarum in Purgatorio. Postremò dum ad pedes JESU moratur anima, suum, que illi cor in habitaculum tradit, perpendere cum primis ac recogitare illam oportet magnitudinem ejus Domini, quem exceperit, supereffluentiam Charitatis, quam animæ exhibuit atque in Institutione SS. Sacramenti demonstravit, semetipsum ei præbens in cibum, qui est commemoratio amaræ illius Passionis. Ubi demum considerandū est animæ, quanta ille & quemadmodum est perspectus, deque omnibus hisce Dominicis mysteriis, expers fundi oceanus conficiendus, in quo anima demergatur atque intimis ei uniatur complexibus, per admirabilem compassionem. Amen. Si ex hisce meditationibus illa

fructum spiritalem collegerit, DEO soli der gloriam.

Quindecim considerationes de stationibus Beatissima Virginis Domina nostra, quæ singulis diebus exerceri possunt.

In primis considera, quemadmodum SS. Virgo in templo fuit præsentata. Hic oranda sunt quindecies Pater & Ave Maria in memoriam 15. graduum, quos hæc suprema Regina triennis conscendit. Pete ab ea ut in cælum te ducat, suoque SS. Filio præsentet, 2. Considera qualiter SS. Virgo locum Angelicæ annunciationis inviserit, ubi divinus ejus Filius in purissimo ejus corpore homo est factus, & quomodo tunc Cælesti quodam splendore, miroque pulchritudinis decore donata fuit, dum nimirum Cælestis Sol in ea quievit. Hic ora 1. Ave MARIA, peteq; à divina Matre, ut nobis velit Humilitatis gratiam obtinere, quæ tunc in eadem tam eximie eluxit.

3. Considera, quomodo SS. Virgo Sanctam Elisabeth inviserit, qualiterq; ad infantuli divini præsentiam, quem in sacro suo utero MARIA gestavit, S. Joannes in alvo Matris suæ sit sanctificatus, illicque Conditorum suum adoravit. Hic ora unum Magnificat, peteq; humiliter quatenus velit Regina Cælorum à suo Filio obtinere, ut is gratiâ suâ te visitet, atque à peccatis absolvat.

4. Considera, quemadmodum Regia Mater inviserit locum illum in quo divinum Filium suum sine ulla Virginei pudoris læsione peperit; qualiterq; illa ejus paupertatem, exinanitionem, atq; derelictionem, in qua eodē

ab-

abjecto loco in mundum prodiit, sit contemplata. Perpende item hic ejus gaudia, quæ ex ortu ejus, atque adoratione Regum Pastorumque percepit. Hic recita Gloria in excelsis Deo, aut verò verum illum, Monstra te esse Matrem &c. & roga Virginem ac Matrem MARIAM, ut nobis omnibus paupertatem spiritus, commiserationemque erga pauperes impetret.

5. Perpende ut Regina Cœli templum inviserit, ubi suum Sanctissimum Filium obtulit, atque postmodum totum amissum triduo reperit. Ora hic unum Nunc dimittis &c. Repeteque verba illa, quæ Virginea Mater ad suum Divinum Filium protulit. Fili quid fecisti nobis sic? Ecce ego & Pater tuus dolentes quærebatimus te. Ora hic Virginem pro gratiâ mundum deferendi, ac DEUM unum querendi, non absque acerbissimo doloris, quod eum tam crebro amiseris.

6. Contemplare ut Sanctissima Virgo locum illum visitaret, ubi S. Joannes purissimum omnique vacantem labe Filium suum aquis tinxit. Ora unum Pater & Ave Maria, peteque ut Constantiam tibi ac fidei augmentum obtineat.

7. Expende qualiter suprema omnium Virgo, solitudinem illam visitaret, in qua benedictus fructus ventris sui JESUS jejunavit, atque à Diabolo tentatus fuit. Ora unum Credo postulaque gratiam, Victoriâ in tentatione obtinendi.

8. Considera, quemadmodum Angelorum Regina Montem Thabor conscendit, in quo Filius ejus

transfiguratus in claritate apparuit. Oraque unum Pater & Ave Maria ac precare Reginam, ut gratiam tibi obtineat in Cœlo dilectissimum suum Filium perpetuò in gloria sua contemplandi.

9. Perpende, quomodo sublimissima Cœli terræque Regina inviserit locum, in quo Regius ejus Filius Magdalene veniam peccatorum impetravit. Recita unum Pater & Ave Maria, postulaque ut nobis veniam peccatorum obtinere velit.

10. Considera qualiter Virgo MARIA visitando adierit locum illum, in quo dilectus Filius ejus Lazarum suscitavit à mortuis: dicque 1. Pater & Ave Maria, ut à Divino suo Filio petat, ut à morte peccati ad gratiâ vitam te revocet.

11. Meditare quemadmodum Virgo prudentissima locum illum inviserit, in quo Filius ejus ac Divinus Magister, supremam cum Discipulis suis Cœnam celebravit, suumque Sanctissimum corpus eisdem in cibum ac pretiosum sanguinem in potum tribuit. Ora Pater & Ave Maria, atque Divinam precare Matrem, ut nobis impetret ad S. Communionem cum vera decentique præparatione ac dispositione accedendi gratiam.

12. Contemplare, ut Mater Misericordiæ, hortum Olivetorum, Sanctissimum Sepulchrum ac Montem Calvarie adierit, in quo dilectus Filius ejus mortem oppetiit. Perpende item angustiam, quam tum in horto, tum in monte sustinuit. Ora hic tria Pater noster ac totidem Ave Maria, peteque velit illa nobis à Filio suo obrinere, ut suorum nos dolorum

participes reddat, & fortitudinem præstet afflictiones tolerandi.

13. Considera, ut afflictissima Mater, locum illum inviserit, in quo Sol Divinus, dilectissimus videlicet ejus Filius eam lætificavit, cum à mortuis resurrexisset, eidemque in gloria sua apparuit. Dic Antiph. Regina Cœli lætare &c. unumque Pater noster & Ave Maria ac pete, ut resurrectionem ad gloriam tibi obtinere velit.

14. Perpende ut Domina nostra progressa sit ad invisendum locum, ubi ejus Filius Rex gloriæ ac honoris in Cœlos conscendit, ubi etiam reliqua ejus SS. pedum vestigia osculis excepit. Ora 1. Pater noster & Ave Maria, & pete ab ea ut impetret tibi, quò semper in Cœlestibus cogitatione versari queas.

15. Considera quemadmodum MARIA Doctrina &c. Magistra Apostolorum & Ecclesiæ Christi inviserit locum illum, ubi illa cum Apostolis Spiritum S. accepit. Perpende item qualiter SS. ejus obitus eidem sit revelatus, atque ut illa SS. Fili sui vocem audierit, Veni Columba, mea, Sponsa mea &c. Adhæc qualiter Apostoli omnes miraculo ad gloriosum ejus excessum convolarint. Utq; Regina Cœlorum Discipulos Christi in suo obitu animavit, eisque benedictionem suam impertierit, ac denique Sanctissimam suam animam Divino Filio suo tradiderit, corpus verò longè sole clarius à decessu remanserit. Dic unum Salve Regina & ora, ut velit Advocata tua esse, teque in vita & morte comitari.

Amen.

ORATIO.

*Quam D. DEUS Sor. Joana præmis-
samque edocuit, pro animabus in
Purgatorio detentis.*

Indicavit D. DEUS famula suæ Joannæ, quòd ad orandum pro animabus Purgatorii ad sequentem modum se præparare disponereque deberet, ac dicere. Pater æterne, rogo te per JESUM Christum Filium tuum meumque Dominum ac Salvatorem, velis mihi omnia peccata mea, atque omne quod toto vitæ meæ decursu, cogitatione, verbis ac operibus unquam perperam egi, atque inde reatum pœnæ incurri, mihi ignoscere, uti & omne id in quo tuæ Sanctissimæ voluntati adimplenda defui; aut quod contra proximum non integro pectore, sedulitate curaueque debitâ gessi, nec taliter, uti tuus amor justè ac meritò requirerebat. Fac me Domine animo corporeque totam puram. Post hanc præparationem ita tibi erit orandum. Pater æterne, precor te per JESUM Christum Filium tuum dignissimum, amoremque illum qui eum adegit hominem fieri, nec non per merita Sanctissimæ ejus Passionis ac mortis, perque immensam Charitatem illam, quâ mortem sustinuit, itemque pretiosum sanguinem ejus, quem pro toto genere humano fudit, velis animas Parentum meorum, Confessariorum seu animarum Curatorum, qui mihi bono consilio ac benefactis auxilium præstitere, sicut & animas inimicorum meorum, qui mihi malè fecerunt à pœnis purgatorii

gatorii eripere. Oro etiam te genera-
tim pro cunctis fidelibus defunctis,
qui in Purgatorio detinentur, pœ-
naſq; luunt. Orationem istam DEUS
illi præſiſt, atque pollicitus eſt, ſe om-
nes, qui eam ita oraverint, exaudire, at-
que juxta eorum poſtulata velle age-
re, dummodo illi in gratia ſua, dum
eam pronunciant, ſint conſtituti.

CAPUT VI.

*Verſus aliquot ſeu Rythmi, quos Ven.
Virgo Sor. Joanna à JESU MA-
RIA fecit, atque ad Cythara
ſonitum cecinit.*

Pl homines, cum DEI amore ſuc-
cenduntur, ſolent Poëticiſ etiam
Commentationibus Luſibusque ſpi-
ritum ſuum magis magisque ad a-
mandum excitare. Eâdem hac men-
te Ancilla Domini Joanna multos
Rythmos compoſuit, quos deinde
inter Cytharæ modulor, mirâ qua-
dam gratiâ ſuavitatēque concinuit.
Complures inter, quos poſt ſe ſcri-
ptos reliquit, aliquot hic adducere
conſtituimus.

CANTICUM AC
LUSUS CYTHARÆ SO-
roris Joannæ à JESU MARIA
in die ſuæ Profeſſionis.

O Venturoſo diâ
En que la nueva Eſpoſa del A-
mado

Con gala, y bizarría
Clara mente ha moſtrado
Que el coraçõ de amor tiene abra-
ſado.

O dies fortunata!
Quâ Chriſto Sponſa jungitur,
Quâm pulchra, quâm ornata
Dum Sponſi donis ungitur:
In Sponſum eſt translata
Cor Sacro tēlo pungitur,
O Unitas beata!

O empenno venturoſo
Pues deſde oy en ſu Dios ſe ha trans-
formado:
Viviendo en el Eſpoſo
Con ſer tan levantado
Que el coraçõ de amor tiene abra-
ſado.

Felix labor & pœna,
Queis Sponſa transformatur
Donatur mirâ Srenâ,
In Deum elevatur:
Inde fit Deo plena
Dum Sponſi vulneratur
Amore cordis vena,

O dulce, y feliz muerte
Pues con morir à todo lo criado
Os ha cabido en fuerte
Un Dios enamorado
Que el coraçõ de amor tiene abra-
ſado.

Mors bona & optata
Quâ ſoli Deo vivitur:
Cuncta tollens creata,
Queis Sponſa planè moritur:

It

In Sponsum est translata
Amore cor transfigitur,
O Copula beata!

4.

Con el está contenta
El alma que de veras le ha gustado:
De nadie tiene cuenta
Porque el Crucificado
Su corazón de amor tiene abrasado.

Quàm læta gustat Christum
Mira cordis dulcedine,
Mundum fastidit istum
Fellis amaritudine:
Transit in Crucifixum
Gaudens amoris vulnere
Cruci Cor est confixum.

5.

En el mora de asiento,
Y dentro de aquel pecho enamo-
rado
Al suyo dà alimento,
Con gozo tan sobrado
Que el corazón de amor tiene abra-
sado.

Ut domi hinc moratur,
Inter plagarum millia,
Mens laute saginatur
Est enim Dei filia;
Attendunt Crucifixum
Mentis aperta cilia
Sponsæ Cor est transfixum.

6.

Estando en el altura
Deste Vigor gozoso, y encumbrado
Se gusta, la dulcura

Que goza en tal estado
El corazón, que amor tiene abrasado.

Quàm multa mira latent
In hoc amoris fœdere,
Quæ Sponsæ Christi patent:
Cui soli gaudet vivere:
Attendit Crucifixum
Amoris languens Vulnere,
Quod Cordi manet fixum.

CANTIO IN LAUDEM SOLITUDINIS.

1.

LA Vida del Disierto
Es gloria para el alma ya desi-
erta,
Y el vivir como un muerto
Es la vida mas cierta
Para vivir en Dios, viva, y des-
pierta.

O Vita Eremitica
Tu DEO servienti,
O quàm es honorifica,
Quàm grata sanctæ menti!
Quæ vivit morte typicâ
Mundo decipienti,
Deoque est vivifica,
Omni loco præsentî.

2.

Porque despierto el gusto
De morar en las mudas soledades,
Les viene muy al justo,
Conociendo verdades,
Gozarse con su Dios en sus bon-
dades.

Nana

Nam hæc in Solitudine
Deo semper intendit,
Multa sollicitudine
Sanctè tempus impendit:
Hinc se cernit diligi,
O quali charitate!
Et à DEO dirigi
Mirâ suavitatè.

3.

Y aviendo recibido
Este manjar en el divino pecho
Suspendo ya el sentido
Se queda el satisfecho
Durando con la Esposa en este le-
cho.

Dum pascitur hoc est
Sponsali in Convivio
Ardet amore JESU,
Fit sensuum dormitio:
Amore solo vivit:
Succedit desponsatio,
Quis unquam fari scivit
Qualis hæc Copulatio!

4.

Segura de temores
El alma quietamente sossegada,
Vive en estos favores
Porque no tema nada
Sino à Dios, que la hizo de la nada.

Ejecto jam timore,
Quem pellit amor fortis,
Christi gaudet favore,
Sponsa beatæ fortis:
Dumque contemnit cassâ:
Solus timetur Deus,
Qui est de terræ malsâ,
Charus creator ejus.

Este temor precioso
Como es reverencial, y no cau-
tivo,
Filial, y amoroso,
Sirve el amor de estivo,
Que le ayuda à abrasarse en fuego,
vivo.

Hic Timor filialis
Res quia non est mala,
Sed reverentialis,
Est Sponsæ quasi scala:
Quâ Amor calcitr cuncta,
Tanquam levatus alâ,
Quæ Hostis movet puncta,
Qualitercunque mala.

6.

Es verdad que es terrible,
Pues haze mas temblar, que otros
temores
Mas tiene de apacible
Dar paz en sus rigores,
Creciendo alli el valor, en sus pri-
mores.

Hic Timor est permagnus,
Nam facit Sponsam tremere
Nefors lædatur Agnus
Peccati navo temerè:
Donat ast pacem menti,
Quæ Sponso studet vivere,
Laboreque ferventi,
Servire tanto munere.

7.

En el qual conociendo
Los pecados y culpas cometidas,
Las va disminuyendo,
Hasta dexar tendidas
Las causas que causaron las heri-
das.

M m m

Hæc

Hæc Vita timorata

Lux est Divinæ gratiæ,

Quâ mens illuminata

Attendit se quotidie:

Lavat, expurgat labes,

Rigatque stratum lachrymis,

Observat ne hæc tabes,

In mentis serpat intimis.

8.

Como al alma desea

Purificar su ser, assi parçe

Luchar en la pelea,

Porque el Cielo padeçe

Fuerça; y el esforcado lo mereçe.

Dum Sponso vult placere

Sponsali pulchritudine,

Ornat se Sponsa verè.

Virtutum multitudine:

Quicquid est navi tergit,

En vi quam Cælum patitur

Angustâ viâ pergit:

Sic Porta Cœli quatitur.

9.

Mas no se llamen fuertes

Aquellos que el desprecio los la-
stima

Sino el que de mil fuertes

Busca la delestima,

Pisando Presúpciones por encima.

Nec putet sese fortem

Aut Sponso Christo similem,

Qui horret tanquam mortem

Crucem aut statum humilem:

Sed gaudens se contemptum,

Amanque sequi Pauperem

A quo se scit Redemptum

Factum Vermem, non hominem.

10.

O dichoso camino;

Seguir en algun tiempo las pla-
das

De aquel Pastor divino,

Que tantas tiene dadas;

Por traer sus Ovejas regaladas.

Quàm felix ambulatio

Quâ vadit hæc Ovicula!

Nam rota Vitæ ratio

Est Vitæ Christi Regula,

Et Pastoris vestigia,

Qui Ovem amat intimè

Eam querens per invia

Quanto dolore & sanguine!

11.

Dâ Pasto deleytoso

Nacido de su sangre, y sus sudo-
res

Y como tan sabroso

Ardiendo en sus amores

Le buscan los valientes Amado-
res.

Quàm Pastus delicatus,

Quo vadunt Oves agmine,

Miro labore satus

Ipsa Pastoris sanguine:

Hic benè sapit Agnis

O quàm pinguescunt optimè

In bonis ævis, magnis,

Pastorem amant intimè.

12.

O padeçer divino!

O gloria para el alma, y fuerte
muro!

O

O Cruz de esmalte fino!
Que hazes al oro puro
En la fragua de amor á lo seguro.

O Crux mentis tutamen
Cunctis es muris fortior,
Tu cordis es purgamen,
Ut fiat auro purior:
Amoris es Examen
Omnia expurgans scoriâ,
O quantum es solamen!
Es dux ô Crux ad gloriam.

Scio quidem, non meretur
Mens mea te diligere,
Sed tam dignum non veretur
Ex cunctis præligere:
Imò rogo per teiplum
Amem Te ferventissimè,
Peto propter Te idipsum
Ut amem perfectissimè.

3.

Fuente sois, Cierva os deseo:
Sol sois, descubrid los rayos,
Sanad mi Bien, mis heridas,
Pues sois tan buen Cirujano

LUGUBRE CANTICUM
IN ABSENTIA DEI.

1.

Mi Dios, lumbre de mis ojos,
Dios mi Vida, Dios mio, A-
mado.

Responded à meis deseos,
Pues con suspiros os llamo.

Vita mea, lumen, Deus
Amore tui langueo,
Te requirit clamor meus,
Donec sis præsens doleo:
Ah responde meis Votis
Te Uno solum gaudeo,
Unum te quærens rebus totis,
Unum quærens circumeo.

2.

Si yo amaros, no mereço,
Vos mereçeis ser amado,
Por vos mismo os pido amor,
Y lo pido para amaros.

Cerva peto Vitæ fontem
Pota me tuo flumine:
Solet, me frigentem, fontem,
Illustra sacro lumine:
O Chirurge mi divine,
O sana mea Vulnere!
Da vitæ medicinæ
Infirmæ Vitæ munera.

4.

Sois la Vida, yo estoy muerta:
Sois fuego, y yo un Caranbanot
Sois Camino, y voy perdida,
Todo lo tendré, si os hallo.

Vita mea Chare DELIS,
En morte jam deficio,
Ignit es ô Sponse meus,
Extinctus ego titio:
Es mi Deus Via recta
Erranti hîc in sæculo,
Cuncta erunt hæc refecta
Si præsens sis periculo.

Mmm 2

s. Para

5.

Para ternura, sois Ninno,
Para amistades, Hermano:
Para sed, Vino precioso,
Para hambre, Pan muy blanco.

Puer es ex Charitate,
Frater ex Amicitia:
Siti nectar suavitate,
Me potans in lætitia:
Panem donas huc de Cælo,
Ut fame non deficiam,
Et Te Panis regis velo,
Ut plenè me reficiam.

6.

En los Oratorios, Christo,
En los Montes, Solitario:
Luz del mundo en las tineblas,
Y consuelo en los trabajos.

Crucifixus in Sacello
Confortas in imagine,
Adjutor in hoc bello
Dum sum in solitudine:
In obscuro mundi lumen,
Ut non involvant tenebræ,
Ductores O Sacrum Numen,
Ut cernant mentis palpebræ.

7.

Todo os transformais en todo,
Porque en todo os tenga à mano:
En todo os busco, mi Vida,
Y no obstante, en nada os hallo.

Præsens es ubique Deus,
Ut semper te inveniam:
Te requiro Sponse meus
Ferventer, ut reperiam:
Ast frustratur labor iste
Hinc premit me tristitia,
Donec ad sis mihi Christe
Et exultem præ lætitiâ.

8.

Dios mio, y hermoso mio,
Pues que buskais à quien daros,
Daos al alma, que os desea,
Pues me dais el desearos.

O mi pulcher, Vita mea,
Tu quaris meam animam,
Te requiro quamvis rea,
Te meam partem optimam:
Te quærendi doce modum,
Da sancta desideria,
Istum quæso solve nodum,
Tolle mundana, noxia.

9.

Dios, extended en mi ayudâ,
Sennor, acelera el passo:
Sois salud, yo estoy enferma,
Morirè, si os tardais tanto.

Deus, meum sis gravamen
Quæso gressum accelera,
Infirma sis in solamen,
Oblitus mea scelera:
Nunc ostende tuum vultum:
O meæ salus anima!
Veni neque tardes multum:
Ne moriar celerrimè.

10. Que

10.

Que os cuesta el hazerme rica?
Venid mi Dios, que os aguardo:
Hared de mi Coraçon
Para vos un Relicario.

Fac me DEUS opulentum
O JESU mi ditissime!
Fit hoc tuum per adventum,
O veni nunc citissime:
Sit Cor meum theca tibi
Quasi sit Reliquiarium,
Sis ô JESU præsens ibi,
Hoc tuum Sanctuarium.

11.

Quando vivere à vos toda,
Toda muerta à los peccados:
Y quando al mundo, y à mi
Los tendré crucificados?

Quando vivam tibi tota,
Cessabuntque piacula,
Quando erant hæc amota
Pieratis obstacula:
O sim mundo Crucifixa,
Et mundus mihi pariter,
Soli Tibi sim affixa,
Christique sim totaliter.

12.

Quando sola con vos solo
Vivere sola callando,
Y humilde, atenta, y contenta,
Sola os gozaré de espacio?

Quando sola cum Te solo
Manebo in silentio?
Sim submissa, sine dolo,
Una sit hæc intentio

Un tibi sim intenta
Te fruar Vitæ spatio,
Quidnam velis sim attenta,
Hæc mea postulatio,

13.

Quando os hallaré Dios mio?
Quando os tendré en mis braços?
Quando morire de amores?
Quando he de ver este Quando?

Quando mea spes mi DEUS
Ut opto te inveniam?
Te complectar sponse meus
In ulnis te reperiam?
Quando morte hinc discedam
Amore ut Te teneam?
Ut me totam Tibi dedam,
Et istud Quando videam?

14.

De vuestros pies en las llagas
Mis ojos pongo llorando,
Y mi boca humilde besa,
Las rosas de vuestras manos.

Plagas pedum complorando
Sponsi, nunc aspicio
Has cunctanter osculando
Devotè me reficio:
Rosas miras hinc adoro
Impressas sacris manibus;
His refectus, has adoro
Pascar his Cœli panibus.

15.

Mi alma toda se esconde
En la laga del Costado,
Para que abrasada, sea
Geniza del amor santo.
M m m 3 Nunc

Nunc & totam me recondo
 In vulnus sacri lateris,
 In hoc nido tam profundo
 Gemiscam instar Turturis:
 Æstu sacro hic ardebo
 Hâc domo mentis optimâ,
 Fiam Cinis, hinc gaudebo
 Amoris Christi victima.

16.

Aquí Estoy como Perrilla
 Ante la mesa del Amo,
 Gimiendo por las migajas
 Que se caen de vuestras manos

Sto ad mensam tuam JESU
 Ut tua sim Canicula,
 Ut de tuo mihi esu
 Donetur una micula:
 Nam sunt bona semper ea
 Quæ tuis dantur manibus,
 Quod das erit mica mea
 Quam non dimittam Canibus.

ALIA CANTIO CUM INTERROGATIONE.

1.

Postrada à los pies de Christo
 El alma, con mucha pena
 Reconociendo sus culpas,
 El perdon le pide dellas.

Gemens ante pedes Christi
 Se prosternit Anima,
 Dolet, plangit corde tristi,
 Sua flet peccamina,
 Recognoscit se peccasse,
 Corde, Verbis, Opere,
 Et præcepta violasse,
 deplorando scelere.

2.

Reconoce sus pecados
 Y qual otra Magdalena
 Llorosa à sus santos pies,
 Con sus lagrimas los riega

Est nunc quasi Magdalena
 Ante pedes Domini,
 E Contritione plenâ
 Fluunt fontes gemini:
 Hisce rigat pedes Christi
 Petit inde veniam,
 Atque plorat corde tristi,
 Ut det indulgentiam.

3.

Desecha todo cuydado,
 Assi humillada, y sugeta,
 Que quien ha ofendido al Rey;
 Este remedio le queda.

Omnem curam terræ vanam
 Nunc abjecit penitus,
 Nullam pensat rem mundanam,
 Benedicta Cœlitus:
 Summum Regem quem offendit
 Sibi vult propitium,
 Qui peccavit, ad hunc tendit,
 Reorum refugium.

4

No dize muchas palabras,
 Con Retorica compuesta:
 Mas su coraçon lloroso
 Todos los Cielos penetra.

Hic non Phrasim multam amat,
 Neque verba repetit,
 Mentem pravam fletu sana,
 Habet is quod appetit:

416

Hic sincerus dolor fletus,
Parat Reo veniam,
Scandit homo valdè lætus,
Hinc ad DEI gratiam.

5.

Sabe que su Esposo Christo,
Con mucha, razon se quexa,
De que le honren con los labios
Y el coraçon no lo sienta.

Quidnam Sponsus conqueratur
Sponsa novit oprime,
Quod à multis honoratur
Sono vocis extimè:
Sed per mundum Cor vagatur
Perque vana pessimè,
Ut per multa distrahatur,
Quod cavendum max imè.

6.

Llegasse como culpada
Y assi su Dios se presenta,
Y arrodiada en el suelo,
En braços de Dios se queda.

Quamvis sit ab his averfa,
Dicit sum culpabilis,
Et ad Sponsum hinc conversa,
Illi fit amabilis:
Genuflexam ipse vocat,
Solans eam maximè,
Et in ulnis suis locat,
Hic quiescit optimè.

7.

Mira à Christo muy llagado,
Y mirandole, contempla
Su Poder, y su Justicia,
Su mansedumbre, y grandeza.

Cernit totum vulneratum
Christum, nostro scelere:
Pergit inde contemplatum
Quàm sit potens opere,
Æquitatem hinc mtratur,
atque magnitudinem,
Nec mirando satiatur,
Videns mansuetudinem

8.

Gozar desea de su esposo,
Y assi con amor se llega,
Y olvidada de si misma,
A si misma à Dios se entrega.

Suo tandem sponso frui
Oprat amabiliter,
Estque nunc oblita sui
Agens mirabiliter:
Sese totam sponso donat,
Ejus petens Copiam,
O quàm mire istud lonat
Sponsæ obinopiam!

9.

Sobrevienen lo primero
Del Cielo grandes centellas,
Que son fulgurantes rayos,
Que al alma en amor la quemas.

Primò magnæ huc scintillæ
Cælo sponsæ depluunt,
O quàm bonus Sponsus ille
A quo tanta defluunt!
Ardet sponsa his amore,
Ut ignitis radiis,
Sacro fervet in calore
Rapta tantis nuptiis.

10. Aparte

10.

Aparta de si los gustos
Y con su dios se contenta,
Que es gozo, que dura siempre
Pues siempre dura su Alteza.]

Quam cum DEO est contenta!
Vana mundi abnegans,
Sponsa tantum est intenta,
Illi se sacrificans:
Unum istud est quod curat
Dum in Christum respicit,
Cujus magnitudo durat
Nec in ævum deficit.

11.

Confieren los Ecos à solas,
Cosas altas, y secretas:
Y el alma escucha à su Esposo,
Y el Esposo al alma ensenna.

Soli tractant de secretis
altis atque mysticis,
Verbis miris & infuetis
Quæ ignota Physicis:
Echo reddit Verba Christi
Quibus sponsam instruit,
Et doctrina hæc Magistri,
Cordi hujus influit.

12.

No puede tener descanso
En las cosas dela tierra,
Sino solo en su Querido
Toda se queda suspensa.

Christi sponsam non solantur
Cuncta terræ gaudia:
Quæ sunt sponsi, hæc amantur
Divina Tripudia;

Dum in sponso est suspensa
Nil jam curans cetera
Igne sacro fit succensa
Mundo præfert æthera.

13.

Aqui no siente Porque,
Como si fuera una Ciega,
En los brazos de su Amado
Queda à escuras, y en tinieblas;

Neque qui hæc fiant novit
Cæca clausis palpebris,
Amor sponsam ita movit,
Quasi sit in tenebris:
Illi Sponsus est in cunctis
Spes, & res, & requies,
Placet cunctis simul junctis,
Sola sponsi species.

14.

Las Potencias, y sentidos
Estàn como si no fueran,
Y como un grande sosiego,
Al alma la dexan quieta.

Manent sponsæ quasi nulli
Sensus, aut Potentiæ,
Rei nec attendit ulli,
Sponsi ni præsentia:
Hæc est illa quies magna,
Morti non absimilis,
In qua sponso vivit Agna,
Alta quantum humilis.

15.

Llevala el senyor adonde
Sus secretos le revela:
Que por ser humilde el alma,
El Cielo se baxa à ella.

Hinc

Hinc ad Sponsum elevatur
DEI secretaria,
Arca sponsi referatur
Et secreta varia:
Coelum quoque hūc descendit,
Venit ad amabilem,
Atque sponsa sic ascendit,
Ut se fecit humilem.

16.

Mas con esta Luz divina,
Mas clara que el sol y Estrellas,
Y con una vista simple,
La Essencia de Dios contempla.

Sol & astra non clarescunt
Coram Dei lumine,
In quo sponsa nunc patescunt
Mira, sancto numine:
Visu miro contemplatur
Divinam essentiam,
Quam hūc non videre datur,
Ecce præcellentiam!

17.

Despertando deste suenno,
Con muy amorosas quexas,
Buelue à su Esposo, y le dize:
Como te vas, y me dexas?

Sacro somno excitata
Amorosè queritur,
Et dolore lancinata
Ad preces revertitur:
Ait, O mi benedictè!
Quæso non me desere,
Heu quid fiet derelictæ?
Sponse jam revertere.

* *

Yo te Buscare Querido
No en Lecho de Oro, ni seda,
Que en otra Cama mas dura
Pienso yo hallar tu belleza.

Non in gemmis aut in auro
Sponsus habet requiem,
Sacro Crucis in thesauro
Dormit per meridiem:
Ibi quæram cum fervore,
Certa quod reperiam,
Magno Crucis in dolore
Meam sponsans animam.

19.

El remedio que me has dado
Mi Esposo, para mis penas,
Es oraz muy de continuo,
Y andar siempre en tu presentia.

Sponse, meo in dolore
Juvas me Consilio,
Ut non cessem cum fervore
Orare continuo:
Quod sis præsens cogitare,
Cuncta videns hominis,
Ad te semper vigilare,
Contra fraudes dæmonis!

20.

Pues aora Maestro bueno,
Lo que se alcança con essa
Te Pido que me declares,
Para no viuir à ciegas.

O, Magister esto mecum,
Donum da scientiæ,
Quis sit fructus harum precum,

N n n

Tus

Tuæ quis Præsentia:
Hæc me doce, ut orare
Semper mihi sapiat,
Nec ut Cœcam fac errare
Hostis ne me capiat.

3.

Sus efectos son muy grandes:
O ye, escucha, y está atenta,
Y sabras grandes seceros
Que la Oracion en si encierra

RESPONSUM CHRISTI

1.

HAs de faber Hija mia,
Que la oracion es la senda
Por donde se sube al Cielo,
A gozar mi gloria æterna.

Precum miri sunt effectus,
Modo fiant optimè,
Si attendat his affectus,
Cordis, mentis, animæ;
Sis attenda, & ausculta,
Et secreta percipe,
Ut ad preces sis exulta
Precum fructus accipe.

4.

Nunc oportet ut attendas
Filia Charissima
Quali viâ huc ascendas,
Via quæ tutissima:
Scire debes quod orando
Scanditur ad gloriam,
Preces semper iterando
Obtinebis gratiam.

De las lagrimas es Causa,
Y de! perdon del que peca
Fuerte muro en el trabajo
De aquel que en su Dios espera.

2.

La Oracion, à la alma que ora,
Hastâ mi mismo la eleva,
Y haze que yo carinoso,
Conmigo unida la tenga.

Hinc fons fluit lachrymarum,
Nævis indulgentia,
Stat in Ventis ærumnarum
Muri resistentia:
Spes in DEO hinc firmatur,
Dolor, Pœnitentia,
Prece datur ut feratur
Pro Reo sententia,

3.

Mens in prece elevatur
Ut ad me perveniat,
Quæ devotè me precatur,
Vana si reiiciat:
Ego huius sum amator
Et ad eam veniam,
Hancque sponsam ut Zelator,
Unum mecum faciam.

Mantenimiento invisible;
Y de Angeles obra buena,
Para el triste, grande gusto,
Pues de triste, alegre queda.

Prece homo præservatur
Inter tot pericula,
Prece, DEUS adoratur
Ab Angelis in sæcula;

Hinc

Hinc solamen venit tristi,
Inter mundi tædiar
Et oranti, dantur isti,
Sacra Cœligaudia.

6.

Es Mineral de Virtudes,
Manjar de Dios, que sustenta
Al alma invisiblemente,
Porque no perezca, y muera.

Preces, sunt Aurifodina,
Bona dant cœlestia,
Fecula quoque sunt divina,
Ast invisibilia:

Orans hîce confortatur
Citò ne intereat,
Illi piâ prece datur
Ne æternum pereat,

7.

Es Luz del Entendimiento,
Destierro delas tristezas,
Argumento dela Fe
Del que morir en mí desea.

Preces, Lux sunt intellectus,
Exilium tristitiar,
Orans fide fit perfectus,
Proles est Ecclesiæ:
Quisquis semper nunc attendit
Orans in hoc sæculo,
Christo fide hic intendit,
Mortis tactus jaculo.

8.

En los Monges solitarios
Es destierro de perezca
Y en los Monasterios, blanco
Del rigor y Penitencia,

Mentis sunt & Medicina
Preces solitariis,
Qui stant semper ad divina
Ut sit in Cartusis:
Prece Sopor ablegatur,
Tædia Pigritiæ,
Hîce Pius roboratur
Scopo Pœnitentiæ:

9.

De aprovechamiento Espejo
Dela Religion la muestra,
Arma al soldado de Christo
En las interiores guerras.

Qui se servum est professus
Christi, spreto sæculo
Orans qualis sit progressus
Videt ut in speculo:
Hinc se armat miles Christi
Donis sacri flaminis,
His confusos facit sisti
Omnes hostes hominis.

10.

Tres vezes orò San Pablo:
Yo que soy la viva piedra,
Otras tantas en el Huerto
Orè à mi Padre en la tierra.

Sanctus Paulus ter oravit
Carnis tactus spiculo,
Et Juvamen impetravit
Tutus in periculo:
Ego Vita ter oravi
Tristis, plenus sanguine;
Terræ quoque me prostravi,
Vítima pro homine,

Nnn 2 11. Los

II.

Los Santos por este medio,
Con esperança muy cierta
Pedian en sus angustias
La ayuda de mi presencia.

Sancti in tentatione,
Mundi in exilio,
Semper in Oratione
Erant pro auxilio.
Ut adesset me rogabant
Præfens in certamine,
Et sic hostes profligabant
Meo cum iuvamine.

12.

Yo soy camino seguro.
Alma mira mi franqueza,
Pues muero por darte Vida
En una Cruz con afrenta.

Ego Via tibi certa
Sum pro Cæli gloria,
Vita mea est experta
Mortem tui gratiâ:
Tibi Vitam do per mortem,
Crucem, ignominiam,
Per me bonam capis sortem,
Vitam atque Veniam.

13.

Ya te he dicho, Esposa mía,
Lo que te importa que veas,
Con los ojos interiores,
Lo que el orar aprovecha.

Dixi Sponsa, & nunc sentis
Preces quàm sint utiles,
Porro cerne visu mentis
Ne sint Vagæ, fútiles:

Die, noctu, diligenter
Ora in cubiculo,
Roga Deum, sed ferventer,
Et attende sedulo.

14.

Mira de espacio lo dicho,
Miralo con diligencia,
Date priessa, ven conmigo,
Trabaja, sufre, y pelea.

Pensa Sponsa, sed cum mora
Dicta hæc de Precibus,
Hûc festina, hûc labora
Mentis ire pedibus:
Sile, pugna, suffer, ora,
His armata viribus,
Merces magna mortis hora
Manet his operibus.

CANTICUM DE STATU ANIMÆ IN VITA U- NITIVA.

I.

Quando se recoge el alma
Y se entra en su centro á solas,
Libre, y purgada de culpas,
Lucida, y limpia de todas.

Quando mens est recollecta
Centro suo latitans,
Neque culpis est infecta
Deo se sanctificans:
Quando cuncta est oblita
Deumque glorificans,
Quando Sponsa est unita
Ipsique cohabitans.

2. Alli

2.

Alli olvidada del Cuerpo,
No concurriendo á sus obras,
Corradas puertas: ventanas,
Porque no lo efforve nada,

Tunc dimissâ carnis curâ
Ejus clausit ostia,
Ut ab omni nævo pura
Christo fiat hostia:
Sensus manent in Clausura
Ut non sit turbatio,
Et in novâ Creaturâ
Sit absorpta ratio.

3.

Manda á todos los sentidos
Se suspendan, y recogan:
A los ojos, que no miren
A los ouidos, que no orígan.

Sensus habent hoc Præceptum
Ut quiescant penitus,
Ne perturbent quod inceptum
Est, à Sponso cœlitus:
Visus, ne terrena cernat
Christum aut respiciat,
Et auditus ne hoc spernat,
Sed se spinis sepiat,

4.

Cessa la imaginación,
Y las Potencias aflojan,
Que de todo lo criado,
Alli no tiene memoria,

Nil jam agit Phantasia
Aut imaginatio,
Neque Sponsæ sunt in viâ
sensus atque ratio:

Non est Dei Creaturæ
Ulla recordatio,
Soli Christo vacant curæ,
Hoc Divino spatio.

5.

La Razon está embargada,
Su entendimiento repola,
No discurre ya, ni entiende,
Que solo el afecto obra.

Hinc in Dei tam profundo
Mari Sponsa mergitur,
Intellectu tunc è mundo
Ad superna pergitur:
Hic ut solet non vagatur
Discurrrens per varia
Solus amor operatur
Dei sulcans mari-

6.

Y assi como orò Moyſes
Se queda en el monte
Dexando á la falda el pu
Y canalla gritadora,

Sponsa sola est in monti
Velut alter Moyſes,
Hic potatur Dei fonte
Uti Cœli Procere:
Hinc oblita omnis rei,
Dum Plebs infra mu
Dormit Sponsa ulnis D
Nullus eam suscit.

7.

Allitrata con su Dios
Muy alegre, è muy gustosa:
Porque aunque en obscuridad
De su hermoso Amado goza,

Nnn 3 Hic

Hic cum Deo conversatur
Facta multum hilaris,
Quia Sponsus illi datur
Cui nullus similis:
In hoc Sponso jucundatur
Quamvis ut in tenebris,
O quam Sponsus tunc amatur
In Divinis latebris!

8.

El en ella se recrea,
Y en él ella se transforma;
Gozando de los regalos
De su mano generosa.

Sponsus dum in hac lætatur
Et ut Charam expetit,
Hæc in Sponsum transformatur
Et hunc solum appetit;
Miris gaudet tractamentis
Sponsa Sponsi manibus,
Hoc cœleste Manna mentis
Est de Cœli panibus.

9.

Aborta le està mirando
Contemplando en qualquier cosa
De todas quantas el quiere,
Y le dà gratias por todas.

Rapta manet admirando
Sponsum in Operibus
Pergit eum contemplando
Mirum in hominibus:
Soli Sponso laudes dando
Grates agit meritas,
Cui nullus potest fando
Dare laudes debitas.

10.

Porque ya no siente pena
De cosa adversa, y penosa,

Ni quiere mas que lo que él,
Porque ella sin él no obra.

Hic non premit Sponsam pœna,
Dolor omnis exulat,
Est mensura Pacis plena;
Nec pro culpâ vapulat:
Quod vult Sponsus, vult & illa,
Facit quod is voluit,
Sponsa manet hinc tranquilla,
Nec vult, quod is noluit.

11.

Ni él la dexta à su alvedrio
Un solo punto, ni hora,
Ni quiere que del se aparte,
Que la quiere como Sposa,

Sponsus eam non dimittit,
Suo in arbitrio,
Quod vult Sponsa non permittit
Ne sit in ludibrio:
Neque vult ut separetur
Ab illo Charissima,
Dum præsentem hanc tuetur,
Quæ est dilectissima.

12.

Y el querer que en ella pone,
Con el suyo se conforma:
Y ella quiere antes mil muertes
Que el verle un momento sola.

Velle hoc quod Sponsæ donat,
Est ut velle Domini
Nam uterque, Volo, tonat,
Deus dat hoc homini:
Mille veller Sponsa mortes
Quàm ab hoc discedere,
Unum optat inter sortes,
Jungi Sponso fœdere.

F I N I S.

Hiscæ dulcibus modis candidus canorusque; Oloriste insonuit, qui ad extremum etiam, ut Phœnix mortem appetiit. Hoc ideo dico, quoniam Venerabilis Mater Joanna, toties in tot filiabus renascitur, quot sanctimoniales numerantur in Inclyto Religiosissimoque Cœnobio D. Claræ in Urbe Burgenfi. Consulto ego terrestribus hujus Cœlestisque Paradysi encomia laudesque præterii, partim quod celeberrima ejus nominis fama ubivis locorum abunde nota vulgataque sit, partim quod is intra tam angustos unius historiæ fines concludi nequiverit. Minimè tamen premendum est silentio, quod cum à prima Nobilissimi hujus Parthenonis fundamine atque erectione ad hunc usque diem, tantum jam temporis effluerit, nihilominus tamen Conventus iste, nullo tot annorum senio à primævo suo rigore, & laudabili observantiæ fama unquam deflexerit. Cum tamen alioquin in humanis rebus, quidquid temporaneum est, naturæ genio caducum etiam, instabile, transitoriumque sit; & sicut sensim à pri-

mo suo recedit principio, ita etiam à primigenio zeli fervorisque calore deficere soleat. Prouti ipse quoque pulcherrimus Virtutis flos cum tempore arefcit, & ex averfo neglectus ac tepor undique itrepat. Verum Sacri hujus Cœnobii bonis in operibus firmitudo & constantia, primum quidem sui authorem Divinam habet Majestatem, tumque etiam intercessionem tam multarum Sanctarum Monialium, quæ de supernis in Sororum suarum in terris pectoribus Cœlestes sancti fervoris rores influxusque procurant; sic ut eo pacto Conventus iste, in Religiosa Disciplinæ Observantia constanter conservetur. Verumtamen felicitatis Sacri hujus asceterii insigne, galea gloriæ, splendor honorificentia, Corona prosperitatis, decus excellentiæ est Venerab. Mater Sor. Joanna à JESU MARIA, Cujus Vitam conscripsimus, ad laudem Regis ac Reginae Cœlorum, qui vivunt regnantque in sæcula. Amen.

FINIS TOTIUS LIBRI.

*Collegii Societatis S. S. Paderbornensis
dono P. Kloppenburg S. S.*

III
36

Collectio doctorum et magistrorum
et aliorum virorum doctissimi